XIX. évfolyam 50. szám

Ára: 1 forint

1963. december 12

— Már nem engem szeret ...

Hegedűs István rajza

Valahol Dél-Amerikában

Szegő Gizi rajza

– Megőrjít ez a csend! Órák óta nem lövöldöznek.

FÉLÉVSZÁZADOS FELLEBBEZÉS

A tokiói Isimacu Josida már 82 éves, de most már reménye van arra, hogy tisztázza magát egy 1913-ban elkövetett gyilkosság gyanúja alól. Josida 22 évet ült, majd kiszabadulása után perújrafelvételt kért. Az ügy sokáig húzódott, majd közbejött a második világháború, amikor nem értek rá gyilkossági ügyekkel foglalkozni. Most végre kitűzték a tárgyalást, s Josida reméli, hogy semmiféle háború vagy természeti katasztrófa nem jön közbe. Mert amilyen balszerencséje van, esetleg kezdheti megint elölről.

Hátha valaki nem ismeri

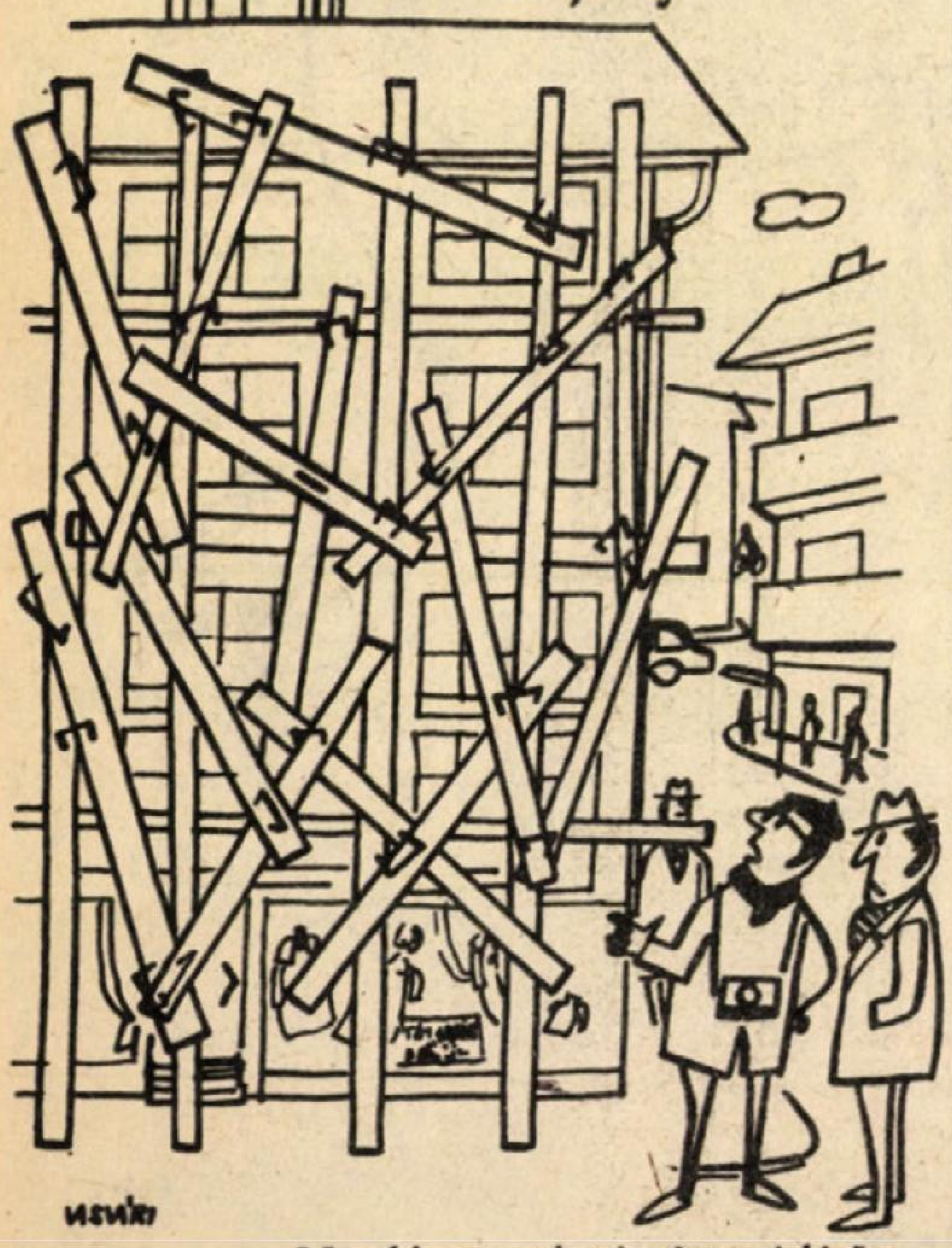
Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy szegény ember beállít a gazdaghoz és pénzt kér tőle kölcsön mindössze két órára.

A gazdag meghallgatja a kérést, azután leülteti vendégét. Érdeklődik hogyléte, családja, és üzletmenete felől. Azután magáról beszél nagy részletességgel. A kölcsönkérő végül türelmetlen lesz és kéri a pénzt.

– Minek neked a pénz? – kérdi a gazdag. – Hiszen két órára kérted, s azóta több mint három óra telt el, tehát már régen vissza kellett volna adnod.

Pesti rejtély

– Mondd, ez valami távvezérlésű építkezés?...

Szent Mihály havának második vasárnapján a toronyban a strázsa porfelleget jelzett Buda felől.

– Büdös kölyök, azonnal gyere le a padlásról, mert agyonverlek! – szólt rá roszszat sejtve Zabhegyi Ottó várkapitány, s kikémlelt egy lőrésen. Baljós előérzete nem csalt. Dr. Sramek pasa érkezett meg almásszürke Volkswagenjén, egy másik igazhitűvel, akit Bárány bég néven mutatott be.

Zabhegyi Ottó leeresztette a felvonóhidat, és beengedte a jövevényeket. De azért egyetlen pillanatra sem vette le róluk gyanakvó tekintetét, s jobb kezét állandóan mentéjének abban a zsebében tartotta, ahol a tanácsi kiutalás lapult.

– Most még békés szándékkal jöttem hozzád, gyaur! – kezdte dr. Sramek mézesmázos hangon. – Szabad elvonulást és kacsalábon forgó cserelakást biztosítok neked, ha szépszerével átadod a vár kulcsait. Sőt, Bárány bég, az új tulajdonos, még háromezer piaszter lelépést is fizet, csakhogy lásd, kikkel van dolgod. De ha makacskodsz – s itt a pasa személyéből villámok kezdtek cikázni –, magadra vess!

– Nem ijedek meg tőled, dr. Sramek! – mondta messzecsengő hangon a várkapitány. – A vár az enyém, papírom van róla, és az utolsó csepp véremig védelmezni fogom. Ami a kacsalábon forgó cserelakást illeti, kémeim jelentették, hogy az egy közönséges baromfiól. A háromezer piasztert pedig szóra sem érdemesítem.

– Legyen ötezer – nyögte Bárány bég.

De dr. Sramek pasa közbevágott:

– Hitetlen kutyákkal nem alkudozunk! A vár az én nevemen van, neki csak kiutalták, ám a próféta szakállára esküszöm, hogy még holdtölte előtt visszafoglalom! Az új lakásrendelet egyik paragrafusa lehetőséget nyújt rá. Bárány bég, bízzál a Koránban és príma összeköttetéseimben!

Amikor a vendégek szitkozódva elkotródtak, a várkapitány megkettőzte az őrséget, és sebtiben kijavíttatta a falakat, nehogy a házkezelőség azt mondhassa, hogy elhanyagolja a bérleményt.

Az ostrom harmadnap vette kezdetét. Egy kengyelfutó lóhalálában idézést hozott a tanács lakásügyi osztályától. A várkapitány tüstént beporoszkált, de ott azt mondták, hogy ügyét már áttették a szabálysértési csoporthoz, mivel a háztulajdonos panaszt emelt ellene, hogy vízilovakat tenyészt az ebédlőben. Éjjel ismeretlen tettesek beparitytyázták a vár ablakait, hajnalban pedig a sarkon megállt egy kintornás, és késő estig a „Pancsoló kislány"-t játszotta.

Ám a vitéz Zabhegyi Ottó nem csüggedt, s maroknyi serege élén súlyos ellencsapásokat mért a támadókra. Postafordultával a szabálysértési csoport vezetőjének a napnál világosabban bebizonyította, hogy amiket ő az ebédlőben tenyészt, azok nem vízilovak, hanem törpepapagályok. Éjszaka a nagyobbik Zabhegyi fiú portyázni ment, és retorzióként csúzlival elintézte dr. Sramek pasa ablakait, reggel pedig, amikor a nyilvánvalóan felbérelt verklis ismét megjelent, a hőslelkű Zabhegyiné szó nélkül leöntötte egy lavór forró mosogatólével, amitől az elmés szerkezet felmondta a szolgálatot.

Ekkor dr. Sramek ravasz cselhez folyamodott. Félóránként új vevőket hozott, akiknek töviről hegyire megmutatta a lakást, úgy hogy Zabhegyiéket lassanként már a frász kerülgette, de nem tehettek semmit, mert ehhez a tulajdonosnak joga van. Szerencsére a kisebbik Zabhegyi gyerek csórt valahonnan egy járvány-cédulát, és amióta azt kitették, jóval kevesebb vevő merészkedik be a várba.

Egyszóval: váltakozó szerencsével folyik a küzdelem. Zabhegyi Ottó várkapitány, zsoldjának nagy részét idegcsillapítókba fekteti, dr. Sramek pasának viszont ugrásszerűen emelkedik a vérnyomása. – S ha én valami okból már nem érhetném meg e hosszúra nyúló ostrom-história végét, majd elregéli azt egy utánam következő krónikás deák.

(d—th)

TEXAS a szabadság hona *

Napjainkban Texas, s annak egyik nagyvárosa, Dallas, az érdeklődés homlokterébe került. Texas nem egészen ismeretlen a magyar közönség előtt. Régóta ismeretesek az ún. texasi viccek, azok a bicskanyitogató szóviccek, amelyekről azt szokták mondani, hogy „ezért Texasban azonnal lelövik az embert." Ez arra enged következtetni, hogy Texasnak finom humorérzéke, magas szatirikus kultúrája és gyors ítélőképessége van.

Ezenkívül azonban vajmi keveset tudunk erről a nagy kiterjedésű déli államról. Éppen ezért talán nem érdektelen, ha ismertetjük azt a beszélgetést, amelyet egy hazánkba most érkezett texasi nyugállományú tehenésszel, Mr. Bob Mix-szel folytattunk. Mix régi texasi családból származik, s édesapja jól emlékszik arra az időre is, amikor az Egyesült Államokat annak idején Texashoz csatolták.

Megkérdeztük Mr. Mixtől, hogy hajlandó volna-e olvasóink számára jellemezni Texast, az Egyesült Államok „magános csillag"-át. Mr. Mix, akinek különben öröklakása van Dallasban, beleegyezően bólintott, majd a következő rövid tájékoztatást adta:

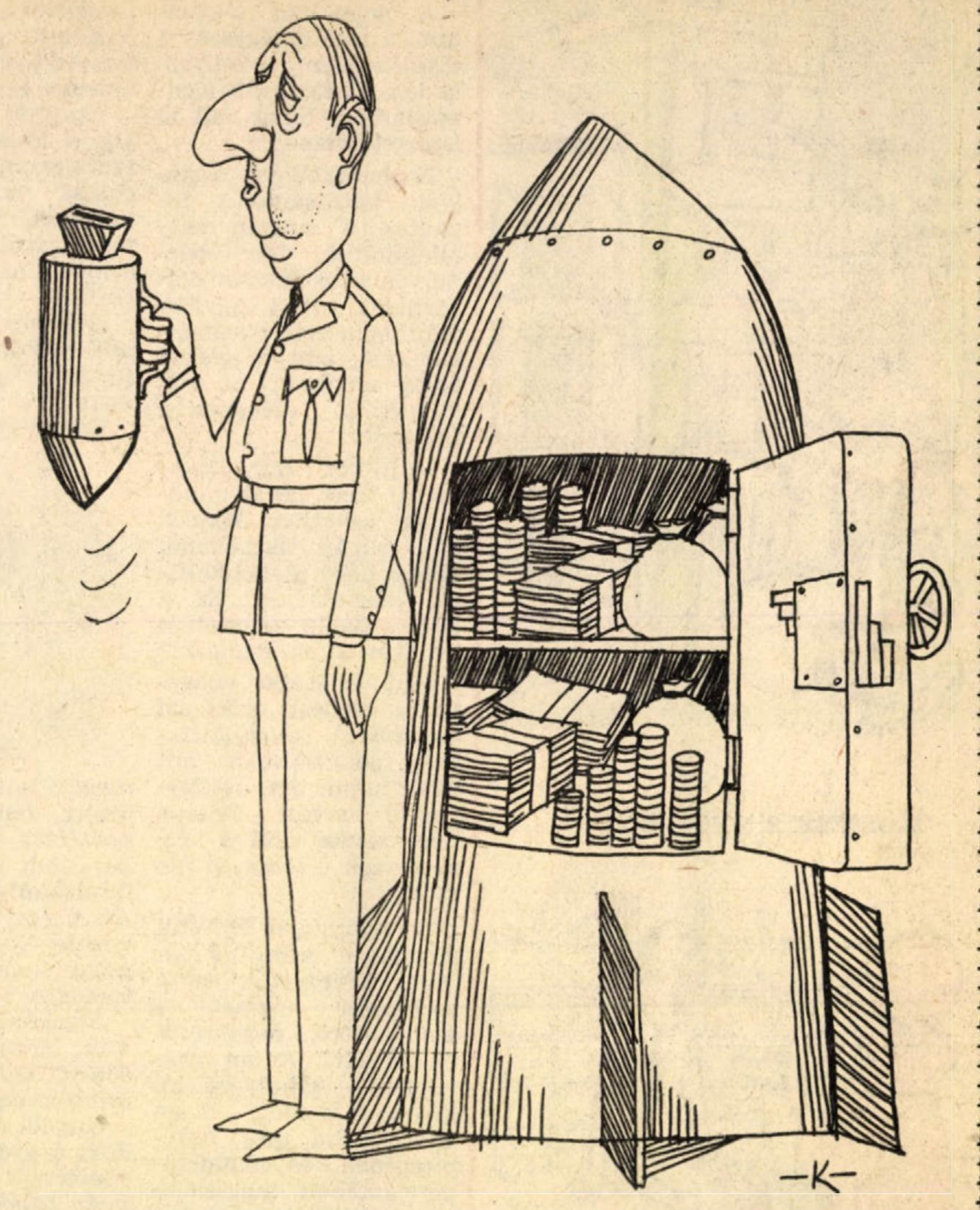
– Texast szabadságszerető nép lakja. Közéletét egyetlen törvénycikk szabályozza: „Texasban mindent szabad." Ha például valaki lelövi egyik honfitársát, ez még nem ok arra, hogy az illetőt személyes szabadságában korlátozzuk, hiszen cselekedete is arra utal, hogy még az átlagosnál is nagyobb szabadságra van szüksége. Mi elutasítjuk magunktól azokat a diktatorikus társadalmi rendszereket, ahol tilos az embernek ember által való lelövése. Mi a szabadság eszményét halálosan komolyan vesszük.

– Texas virágzó állam, az élet nagyon olcsó, különösen az emberélet. Ugyanakkor – s ezt tárgyilagosan be kell vallani –, a pisztoly eléggé drága. Engedély nem kell ugyan hozzá, de pénz kell. Történtek is lépések, hogy olcsó néppisztolyokat hozzon a kereskedelem forgalomba. Így elérhető, hogy ehhez a fontos közszükségleti cikkhez azok is hozzájuthassanak, akik szegények, de büszkék és becsületesek. A részletfizetés rendszerét nem sikerült bevezetnünk, mert a vevő hátramaradottjai gyakran megtagadják a hátralevő részletek kiegyenlítését.

– Texasban az átlagéletkor ingadozó, a legtöbben természetes halállal hunynak el, vagyis lőtt seb következtében. Mi hiszünk a pisztolyban, és nem támogatjuk a pokolgépesítést. Itt kell megjegyeznem, hogy a világsajtóban közölt számok félreértésre adhatnak alkalmat. Az kétségtelen, hogy csak Dallasban az elmúlt év során 1800 gyilkosság történt, de ha meggondoljuk, hogy az emberiség évente közel 50 millióval szaporodik, ez a szám elenyészőnek mondható.

Francia költségvetés

Kaján Tibor rajza

– Texasban megengedett dolog az önbíráskodás, mert a tapasztalat azt mutatja, hogy a saját ügyét mindenki alaposan ismeri. Az önbíráskodás jogi rendszere különben rengeteg drágán fizetett bírót és egyéb jogi személyt tesz fölöslegessé, és szabadít fel a termelő munkára. Tévedések persze előfordulhatnak. Emiatt éjszaka nem tanácsos kimenni az utcára, de nappal még kevésbé, mert világosban könnyebb a célzás.

– A közoktatás magas fokon áll, a vizsgák rendszerint kitűnően sikerülnek, főként azért, mert a diákok puskáznak, ami annyit jelent, hogy lelövik a tanárt, ha el akarja buktatni őket. A mi diákjaink különben komoly emberek, nem járnak annyit moziba, mint az európai diákok. Nem egy filmes panaszkodott, hogy a különféle bűnügyi és cowboy-filmeknek kicsiny a látogatottságuk, mivel az utcán sokkal izgalmasabb jeleneteket láthatnak a szórakozni vágyó fiatalok. Ez bizony gyilkos konkurrenciát jelent a moziknak. A sztriptiz-bárok viszont jól mennek, az előadásokat mindenki látogathatja „korhatár nélkül". A demokratikus amerikai felfogás magát az embert nézi és nem azt, hogy valaki hogyan van felöltözve.

Megkérdeztük Mr. Mix-et, hogy ő mivel foglalkozik.

– Kiegészítő állást vállaltam a dallasi cowboy-szolgálatnál. Ez a vállalat bérmunkát is vállal, bérvarrást, bérhizlalást és bérgyilkosságot. Több nyugalmazott rendőr is dolgozik nálunk, mert régi igazság, hogy pandúrból lesz a legjobb betyár. Ez nyugodt életet biztosít, mivel a törvény védi a törvénytelenségeket.

Megtudtuk, hogy Dallas középületei a város központjában fekszenek, minden fontos hivatal egy puskalövésre fekszik innen. Sok szépet mondott még Mr. Mix szülőházáról, de mi úgy érezzük, hogy egy kissé túlságosan rózsás az a kép, amelyet Mr. Mix érthető patriotizmusból festett Texasról.

– Mr. Mix – mondtuk –, mi itt Európában úgy tudjuk, hogy Texasban sok rövidlátó politikus van.

– Ez igaz – bólintott Mr. Mix tárgyilagosan –, de ők is tudnak célozni. Távcsöves puskával.

Feleki László

Új korszak

Rosszak a gyerekcipők

Eladó: Nem unják még ezt az agyonkoptatott témát? ...

Tiszta ügy

A napokban meguntam a mesterségemet s elhatároztam, elhelyezkedem az Egyesült Kénkőgyárban, hová volt jó ismeretségem.

A munkaügyi osztályon barátságosan fogadtak, s miután megállapítottuk, hogy bármilyen beosztásban dolgozhatok, mert egyformán nem értek semmihez sem, ami a gyáron belül történik, az osztályvezető elégedetten így szólt:

— Akkor hát nagyszerű! Most tehát mindössze egyetlen kérdést kell csupán tisztáznunk ahhoz, hogy a munkakörét megtaláljuk. Ez a kérdés pedig az: mit és kit akár ön szidalmazni?

Nem értettem világosan a kérdést, ezért azt mondtam, magyarázza meg pontosabban, mit akar tudni. Az osztályvezető arcán láttam, hogy szinte örül a kérdésemnek s lelkesen így szólt:

— Nálunk, az Egyesült Kénkőben tudniillik már régen bevezettük ezt a szervezési formát, s mondhatom, nagyszerűen bevált. A mi gyárunkban elhelyezkedni kívánó személy maga választhatja meg, egyéniségének és temperamentumának megfelelően, a legalkalmasabb beosztást. Egyszerűen azon az alapon, hogy mit és kit akar szidalmazni. Mi nem árulunk zsákbamacskát, és tisztában vagyunk dolgozóinkkal is. Tessék, tekintse meg gyárunk felvételi prospektusát, ebből mindent megérthet, s maga is kijelölheti prospektusunk felsorolása alapján, alkalmas beosztását.

Ámulva olvastam végig a kezembe nyomott szabályzatot, mely felsorolást tartalmazott a munkakörökről, valamint arról, hogy ki kit szidhat, az alábbiak szerint:

Alkalmi munkás, kisegítő raktáros, őr stb. 950 forintos havi átlag keresettel.

Engedélyezett szidalmazási hatókör: bárki az üzem területén belül, belcértve az igazgatót is. Az üzem felső hatóságai, miniszterig bezárólag. Az üzem bármely szervezete, a sajtó- és propagandamunka összes területe.

Segédmunkás, raktárnok, adminisztrátor stb. 950-től 1200 forintos havi átlagkeresettel.

Enged. szidalm. hatókör: a gyárigazgató és a főmérnök kivételével a gyár teljes személyi állománya. Szakszervezet, Nőszövetség, Népszava, Élet és Irodalom.

Szakmunkás, előadó, műszaki rajzoló stb. 1200-tól 1750 Ft átl. ker.

Eng. szid. hat.: Művezető, tervosztály (oszt. vez. h., ig.) adminisztrátorok, meó, Magyar Nemzet, Füles, Népsport.

Művezetők, kiváló szakmunkások, brigádvezetők, beosztott mérnökök stb. 1750-től 2400 Ft átl. ker.

Eng. szid. hat.: közvetlen főnök, üzemi konyha, magyar filmek, építőipar.

Osztályvezetők, mérnökök stb. 2400-tól 4000 Ft. átl. ker.

Eng. szid. hat.: üzemi óvoda, műkedvelő színjátszók, közlekedés.

Beosztástól függetlenül *4000 Ft átl. ker. felett:*

Eng. szid. hat.: időjárás.

Meghatódva tettem le az Egyesült Kénkő őszinte munkaügyi kérdőívét, az osztályvezető diadalmasan nézett rám.

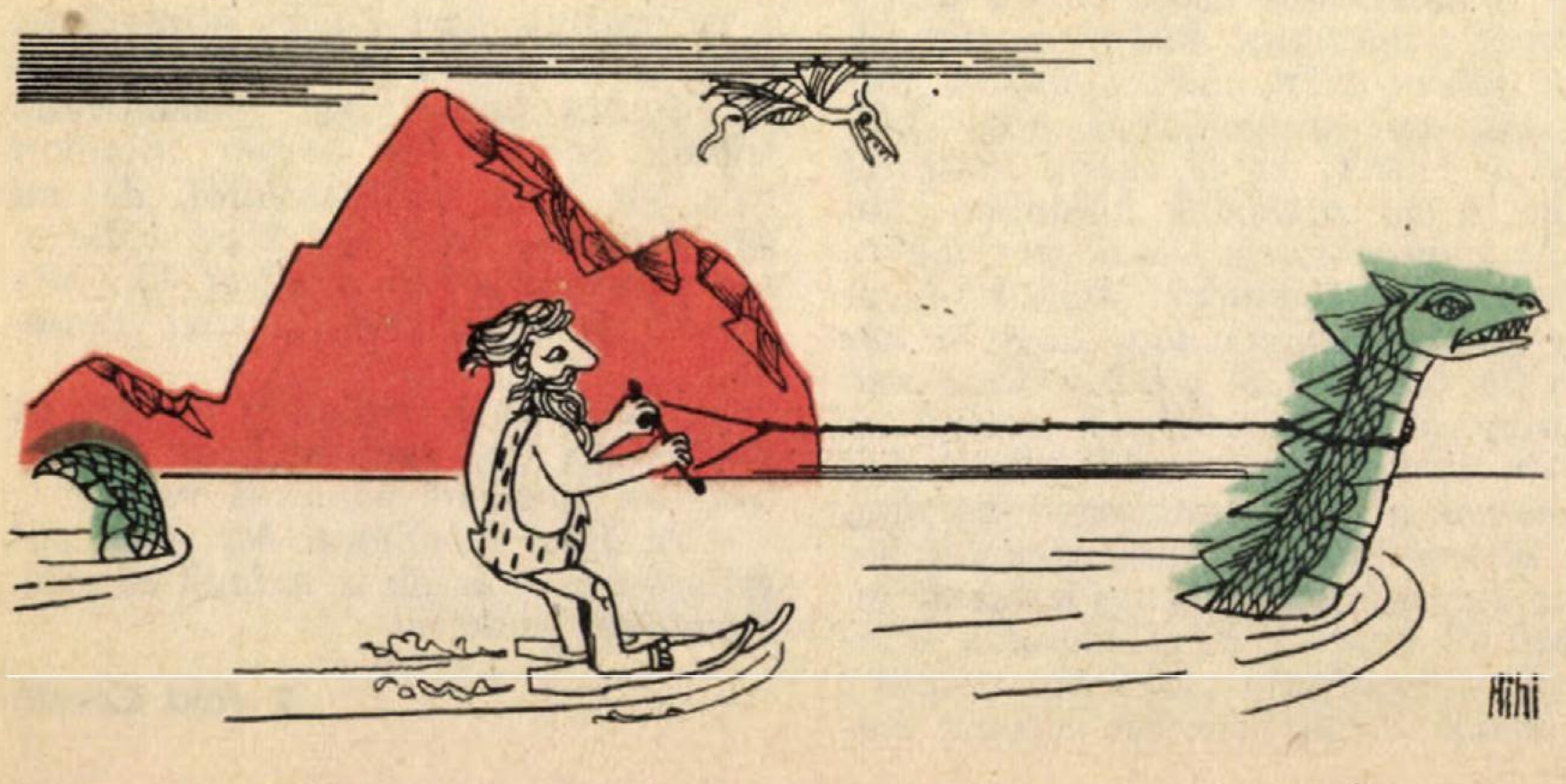
— Óriási! — mondtam neki. — Ezt ön vezette be?

— Még az elődöm — válaszolta, és bizalmasan közelebb hajolt hozzám. — Én csak nemrégen vagyok ebben a beosztásban. Tudja, néhány hónappal ezelőtt hangszál-gyulladásom volt. Három hétig nem volt szabad beszélnem. Akkor kerültem ebbe a magasabb kategóriába.

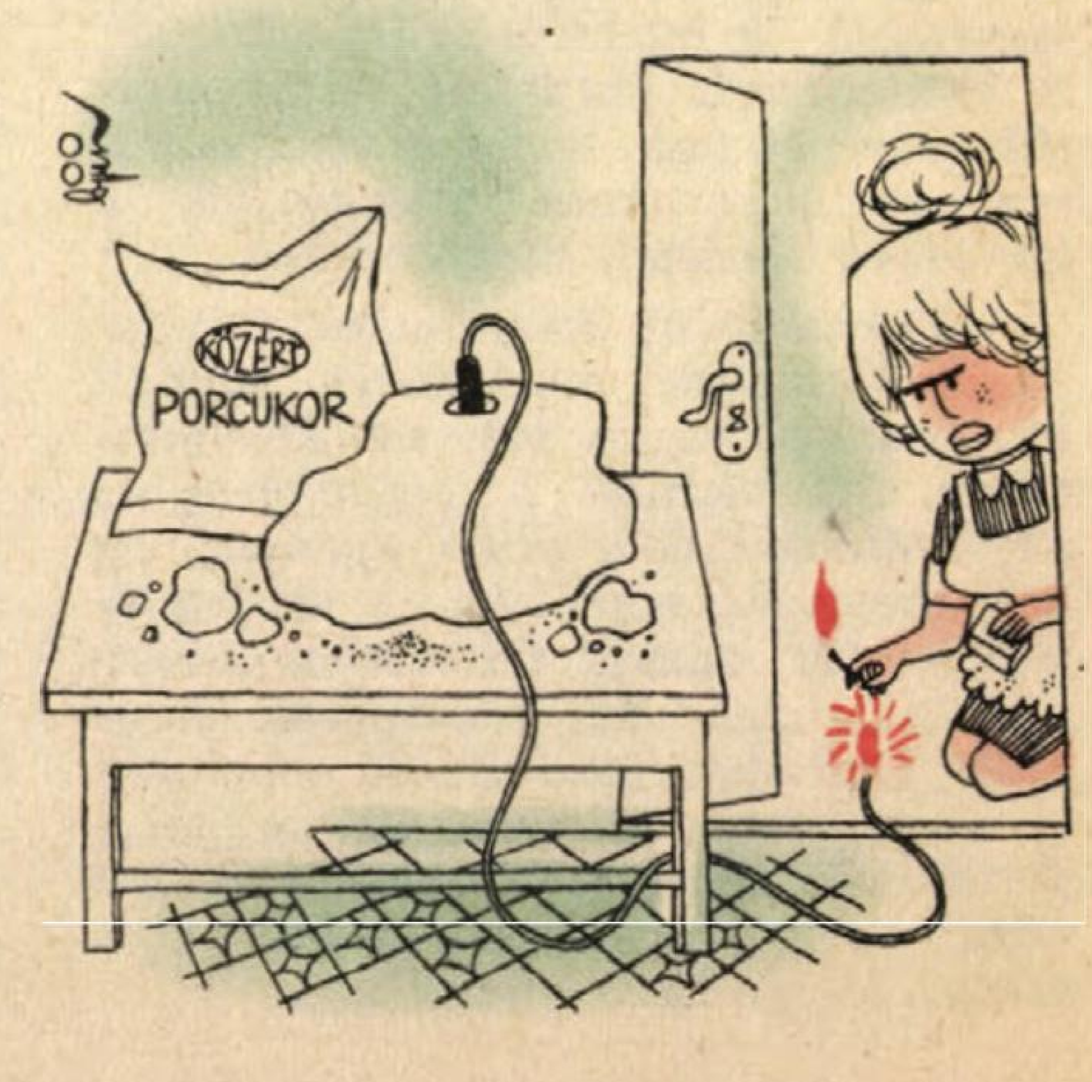
Somogyi Pál

A vízisí őse

Hegedűs István rajza

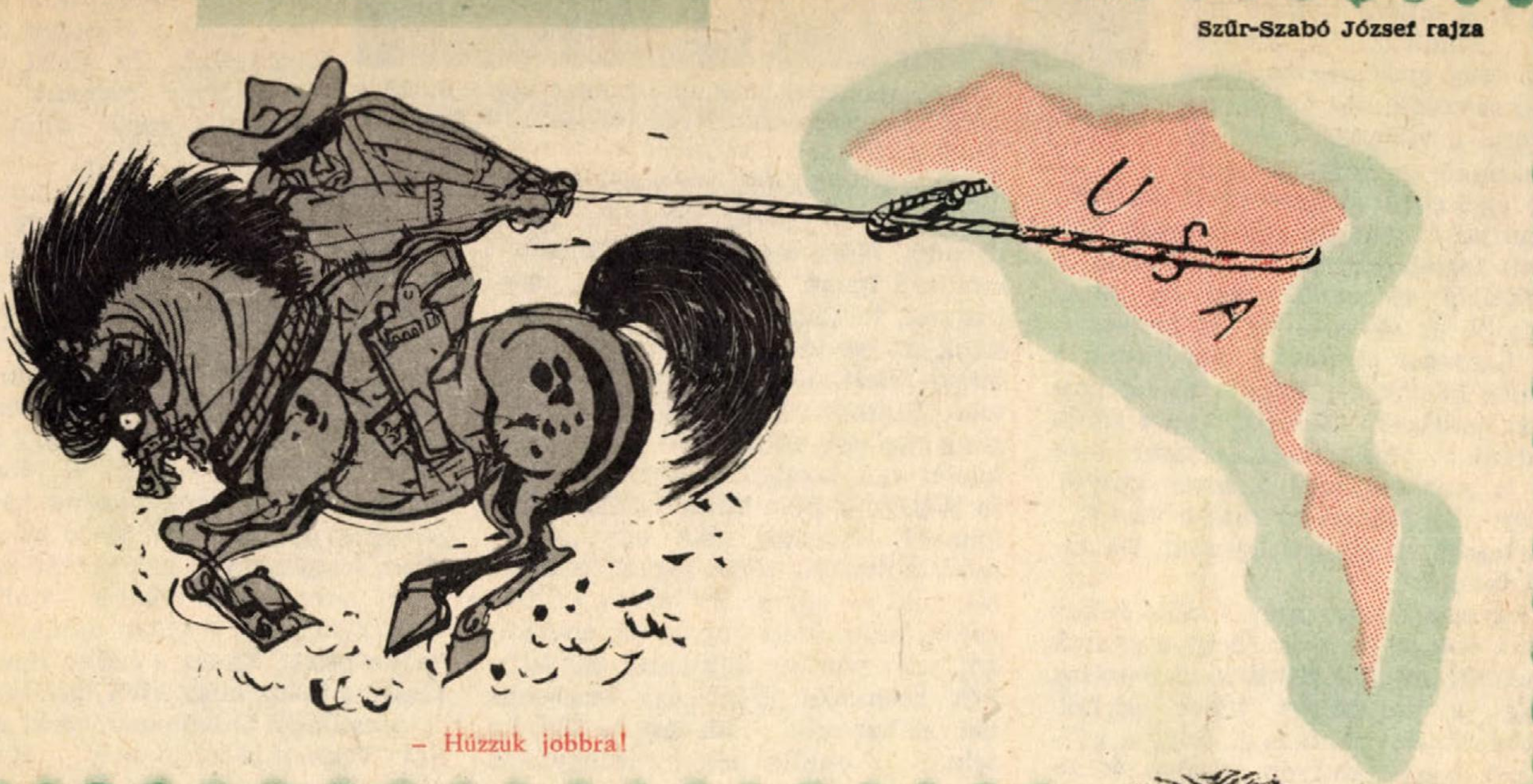

Leleményes háziasszony

TEXASI HÍRADÓ

Szűr-Szabó József rajza

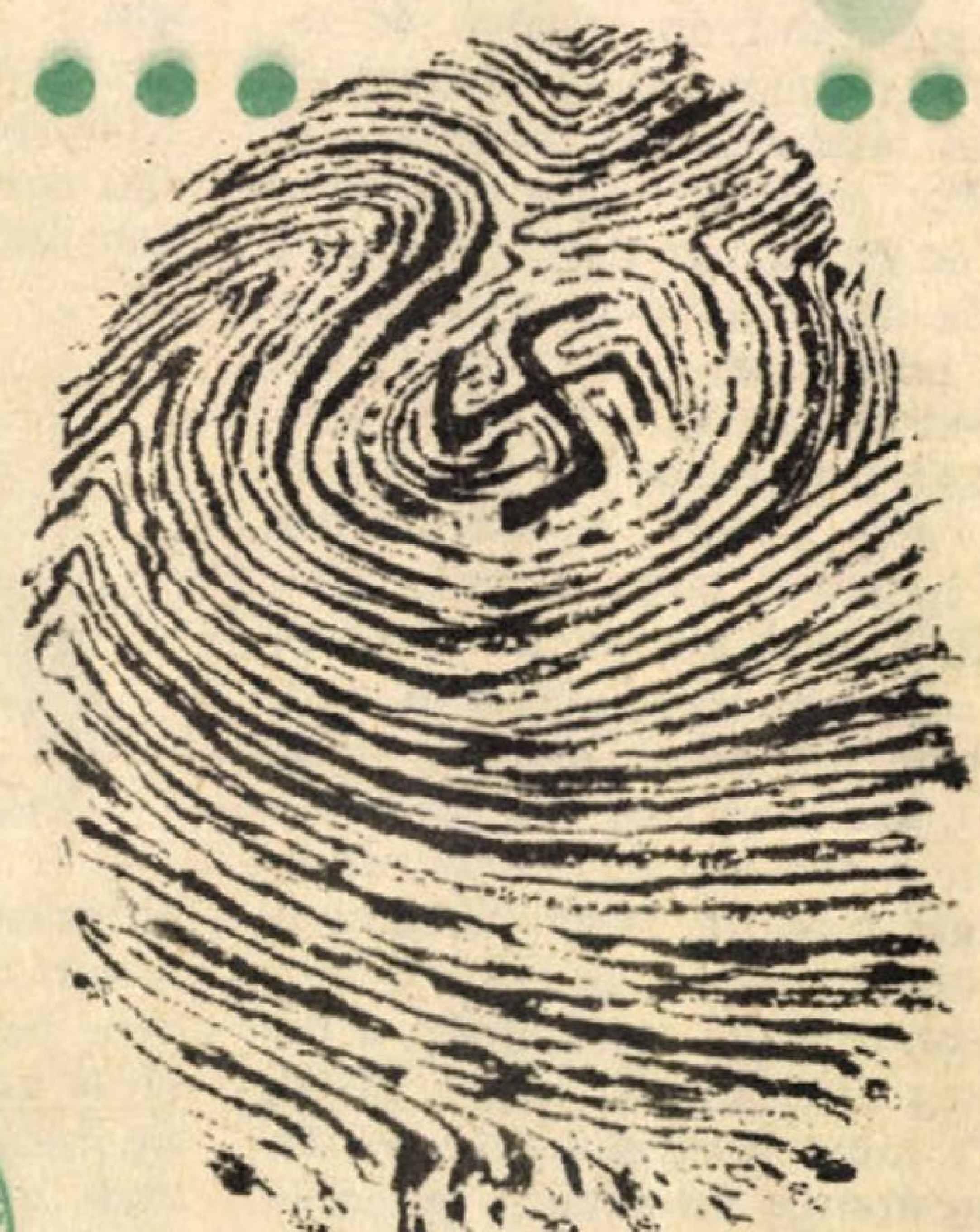
– Húzzuk jobbra!

MEGBESZ... RENDŐRSÉGEN

– Most döntsük el: én csinálom és te vizsgálod, vagy ford...

DALLASI UJJLENYOMAT

Divatlevél, 1963

Archiv-divatdarabokból
Visszatért sok régi holmi,
Amit divatreform-okból
Kezdenek most felkarolni.

Alsószoknyát hord a médi,
Mely a szemet megigézi,
És az öregurak régi
Ifjúságát felidézi.

Újra divat lett a mellény,
Mit a pulcsi kiszorított,
És ez divattervezőket
Újabb ötletre buzdított.

Visszatér a keménygallér,
S arra is van némi alap,
Hogy nem hordunk svájci sapkát,
Visszajön a keménykalap.

Este cilindert is hord majd
Egynémelyik jampi-alak,
S éjféltájban monokli is
Lesz talán a szeme alatt.

h. f.

Közel-Keleten

Schwott Lajos rajza

– Ki ma az államelnök?
– Ahmed Abdul Hasszán Allali.
– Már megint?! ...

HAZUDIK A KISFIAM

(Egy kétségbeesett anya töprengése)

Hazudik a kisfiam, az én egyetlen kisfiam hazudik... Ez rettenetes. Még csak tízéves, nagy kék szemével oly ártatlanul bámul a világba, mint egy csecsemő, és már hazudik. Mi lesz ebből a gyerekből? És kitől tanulja? Hiszen az apja minden délután foglalkozik vele, kihallgatja a leckéiből, és emlékezteti rá, hogy legjobb az egyenes út. És hányszor, de hányszor elmondta már ennek a büdös kölyöknek, hogy a hazug embert hamarabb utolérik, mint a sánta kutyát... Emlékszem, egyszer még le is rajzolta neki a sánta kutyát, hogy még jobban az eszébe vésse... És tessék. A gyerek hazudik. De kitől tanulja?

Egyszer-kétszer már a múlt évben is az volt az érzésem, hogy a gyerek hazudik. Amikor például azt mesélte, hogy a tantestület teljes egyheti leckeszünetet rendelt el, hogy a gyerekek lássák, milyen céltalan és sivár az élet munka nélkül. Nekem ez furcsának látszott, még mondtam is neki: „Misi, esküdj!", mire megesküdött, és én megnyugodtam, istenkém, manapság olyan modern pedagógiai elveket hirdetnek, mit tudom én, gondoltam magamban. És aztán egyszer délelőtt tizenegykor jött haza, kérdem tőle: „Mi történt, édes fiam?", mondja, hogy semmi, csak elmaradt a földrajz és a számtan, mert a két tanárnak esküvője van, nekem elég furcsának látszott, hogy egyszerre két tanárnak van esküvője és éppen a tanítási idő alatt, de a gyerek azt mondta, hogy ikerlányokat vesznek el, csoportos esküvő lesz, és azt csak délelőtt engedélyezi a tanács. Még mondtam is neki: „Misi, esküdj!", mire megesküdött, és én megnyugodtam, istenkém, gondoltam, sok minden másként van manapság, mint azelőtt. És tegnap kiderült, hogy a gyerek hazudik. Igen, hazudik. Nem fantáziál, ami megbocsátható lenne, nem képzeleg, nem nagyzol, hanem hazudik, sajnos. Nekünk azt mondta, hogy történelemből ötösre felelt, de én egy órával később már tudtam, hogy egyesre felelt, hogy egy szót sem tudott, hogy a feleletét így kezdte: „Harmadik Béla és Negyedik Béla király között a különbség látszólag csak egy..." — mire leültették, teljes joggal, és beírták neki az egyest. És itthon azt hazudta, hogy ötöst kapott történelemből, s közben oly ártatlanul bámult a kék szemével, mint egy csecsemő. Szóval hazudik... Mi lesz belőle, ha felnő? Útonálló lesz, rablógyilkos lesz. De kitől tanulja?

Istenkém, pedig mennyire szeretjük, szinte szívünk vérével tápláljuk! Nem lehet olyan kívánsága, amit ne

teljesítenénk, hiszen egyetlen gyermekünk, az apja egyenesen bolondul érte, pedig a gyerek rám hasonlít. A múlt héten is, amikor azokat a régi burleszkeket meg akarta nézni, de csak délelőtt játszotta itt a közeli mozi, írtam egypár sort az osztályfőnökének, hogy engedje el a gyereket tíz órakor az iskolából, mert fogorvoshoz kell vinnem. El is engedte, és a gyerek olyan boldog volt, úgy kacagott a moziban, hogy a könnyei is kicsordultak. És most az a hála, hogy hazudik. Csak tudnám, hogy kitől tanulja?

Tegnapelőtt el akartuk vinni a nagyanyjához, mert Elvira-nap volt, mondom: Misi, megyünk a nagymamához gratulálni a neve napjára, készülődj. Mondja erre, hogy nem jön, mert lemegy a térre inkább futballozni. Ejnye, Misikém, mondom erre én, hát mit mondjak nagyanyádnak akkor? „Mondd, hogy inkább futballozni mentem" — feleli ő. Mondom erre: „Hát így meg akarod bántani szegény nagymamát? Majd azt mondom, hogy nagyon sok leckét kaptál, azért nem tudtál velünk jönni." Mi elmentünk, és ő egész délután futballozhatott. És mi a hála? Hazudik. Csak tudnám, hogy kitől tanulja?

A csillagot is lehoznám neki az égről. Tegnap is mi történt... Hazajövet szép paradicsomot láttam az üzlet kirakatában, eszembe jutott, hogy a gyerek mennyire imádja a nyers paradicsomot, gondoltam, veszek neki három kis paradicsomot, pedig nagyon drága még, hiszen primőr. Tizennégy forintba került az a kis paradicsom, mondom neki délben: „Nézd, Misikém, mit vettem neked?" — és eléje teszem a paradicsomot. Kérdi, hogy mennyibe került, mondom neki: „Tizennégy forintba került ez a húsz deka paradicsom, de apád megnyúz, ha megtudja, neki azt fogom mondani, hogy csak nyolc forintba került, érted, Misikém?" Tele volt vitaminnal az a három paradicsom, egy perc alatt megette a gyerek, bizonyisten nem sajnáltam tőle. És másfél órával később azt hazudja, hogy ötöst kapott történelemből, amikor pedig egyest kapott. Egy szemernyi hála sincs ebben a gyerekben. Tízéves és már hazudik! Csak tudnám, hogy kitől tanulja?

Tabi László

Az írónak a Szépirodalmi Könyvkiadónál most megjelent „Őszintén szólva" című kötetéből.

Halszálka

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZILÁNKOS ULTRA

Megjelenése óta használom a műanyag-zacskóban árusított Ultra mosópasztát. Nagyszerűen bevált, úgyszólván gyerekjáték vele a mosás. Kiválóságát bizonyítja az a tény is, hogy rövid idő alatt tömegcikké küzdötte fel magát. Úgy látszik azonban, hogy a dicsőség megártott neki, mert az utóbbi időben a hajdan vajpuha és jól kenhető Ultra-paszta éles szemcséssé züllött, és nem hagyja magát elkenni. Pedig a használati utasítás azt mondja, hogy: *„Az erősebben szennyezett részeket (ingnyak, kézelő) dörzsöljük be a pasztával."* Mondanom sem kell, hogy ha valaki ezzel a szilánkossá vedlett pasztával dörzsölni próbálja a dörzsölendő részeket, hamarosan rájön, hogy ennek a különös újításnak a kenegető kezek esnek áldozatul. Miként az velem is megtörtént: az ujjaimat bevágta a kristályossá merevedett Ultra-paszta.

Azt ajánlom, sürgősen vonják ki a forgalomból a szilánkos Ultrát és vizsgálják meg, hogy ki a felelős egy jó és bevált gyártmány minőségének leromlásáért!

(b.)

Talán nem is vízió

Kiléptem a klinika kapuján. Felszisszentem. Mintha a fogamat húzták volna. Mintha? Kettőt is kihúzott a Gerend, hadd fogyjon.

Mentem haza. Keresztül a pici téren. Sötét volt a tér, kihalt. Hangot hallok: „Hé!" — Megyek tovább. Megint a hang: „Hé!" — Forgolódom, ki szólt, nem látok senkit. A nagy palóc szobra mellett állok. A hang onnan érkezett, az alacsony posztámensen álló, tömzsi ércalak mögül. De ember ott sincs, csak a szobor árnyéka. És megint a hang:

— Hé! Én szóltam. Nem hallja?

Felnézek a szoborra, hunyorít a szeme, mozog a szája. Riadtan nézem, megbűvölten hallgatom:

— Könnyű maguknak — mondja.

Az államhoz kapok. Azt hiszem az SZTK-ról, a társadalombiztosításról akar beszélni. Arról, hogy az ő fogát még borbély szedte ki. Rám szól:

— Hagyja a fogát. Mire kiér a körútra, már nem is fog vérezni. Ez is milyen más ma. De nem erről van szó. Hanem az irodalomról. Nézze meg ezt az újságoldalt, amit a talapzatomhoz fújt a szél. Vegye csak fel. Most is ott van. Szerencsére csak kétszer sepert erre a köztisztasági ember, nem szúrta fel a botjára.

Fölvettem az újságot. Egy oldal volt az egyik napilapból. Forgattam, fürkésztem, mi tűnhetett fel a Mesternek.

— Nem látja? Olvassa el azt a kis „színes"-t — mondta szakmai meghatározással — a Hírek előtt. De hangosan. Hadd halljam.

Olvastam. Cím: Gyerekszáj. — Utazunk kisfiammal a villamoson. Azt mondja a kisfiam: Na. Azt mondja erre egy néni: Mi az te kisfiú, hogy: na. Azt mondja a fiam: Na, az na.

Itt vége volt a „színesnek". Én már megszoktam ezeket, de hallgassuk csak meg, mi nem tetszik a Mesternek. Felnézek a magasba.

— No, nézze csak meg, nincs vége. Aláírás is van a cikkecske alatt. Vastag betűkből. És milyen hosszú név: Szepesváraljai Váraljai Kázmér.

Valami dörrent. Akkor este, ott, a sötétben a téren, úgy rémlett, hogy a szobor bronzlába dobbantott. És azt mondta a szobor:

— Hát kérem. Tudják maguk ma, hogy hány évig dolgoztunk mi egy lapnál névtelenül, amíg egy kéthasábos cikk, tárcaláb, önálló fejtegetés, vezércikk alá a szignónkat, a nevünk kezdőbetűit odaírhattuk? Maga is tudja, hogy irodalomtörténészeknek mennyi gondjuk-bajuk van, amíg régi újságok alá sem írt cikkeiből agnoszkálják, hogy ezt Mikszáth írta, ezt Jókai, ezt Bródy, Krúdy, Móricz. Hát hová lett a mű, az alkotás szentsége, ha egy hárombetűs jelentéktelen bigyó alatt egy kétsoros hosszú és pláne ismeretlen név ékeskedik, vagy inkább éktelenkedik.

Néztem a dundi szobrot. Bronzarca olyan vörös lett, mintha most jött volna ki az öntödéből. Hangja is sistergett:

— Van egy javaslatom. Mű nem is kell, csak a szerző neve. A mű helyén fehér folt. Utána: Írta... Minél hosszabb név, annál jobb. Kéthasábos név. Kétkötetes csak a név. Színlapon csak ez áll: Dráma. Írta: Iksz Ipszilon. Közönség beül, színpadon nincs semmi, ülnek két vagy három órát, aztán hazamennek.

— Bocsánat, Mester — szóltam fel —, ez az utóbbi javaslat nem új. Ezt már megvalósítottuk.

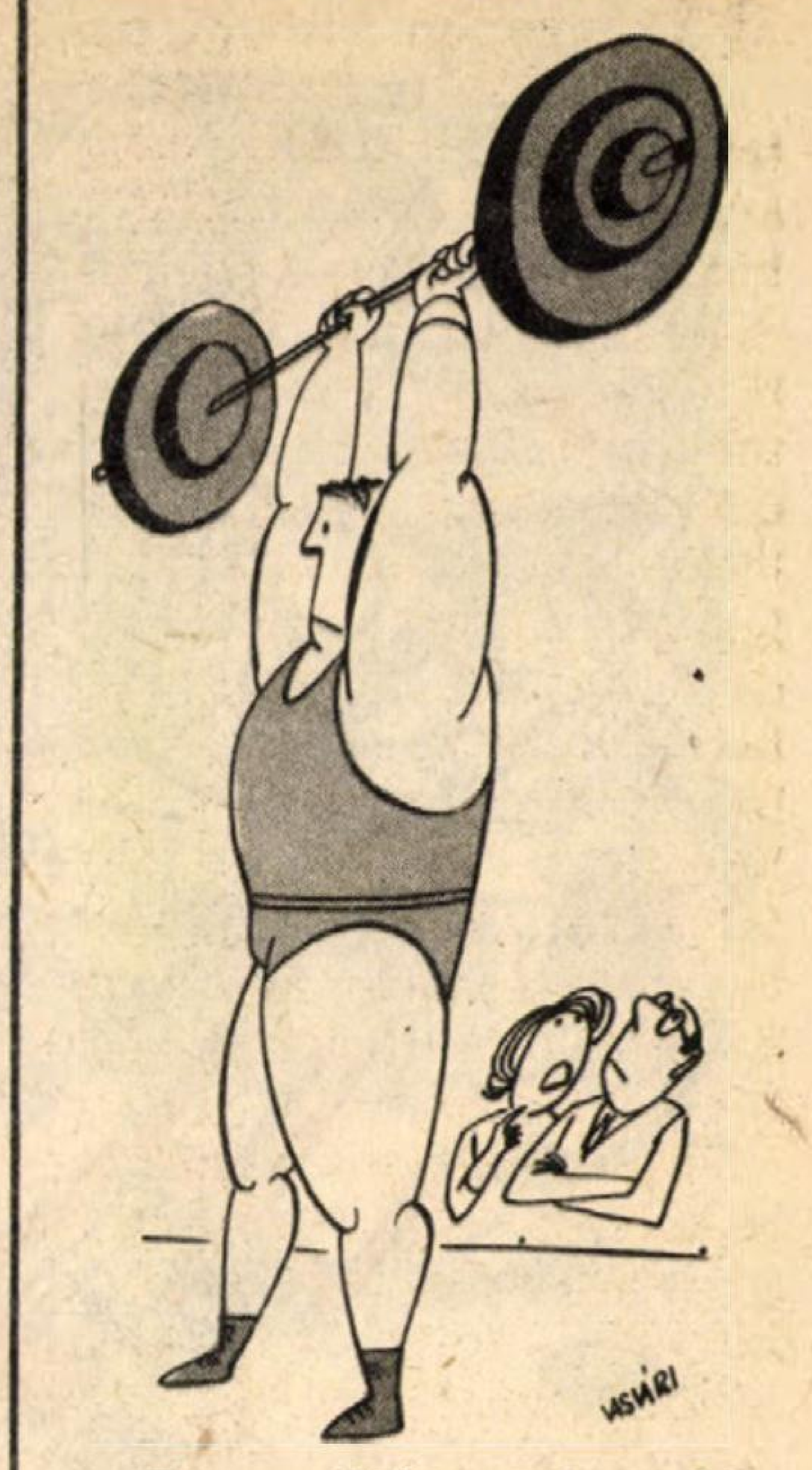
De a szobor most már némán állt a sötét árnyékban.

Lehet, hogy az egészet csak vizionáltam és hallucináltam, mert előtte kihúzták a fogamat.

És mégis, tűnődöm, aláírjam-e írni a nevemet, e cikkecske alá. Még van egy pár lyukas fogam, mit lehet tudni, mire képes az a nehéz bronzláb, ha arra megyek és éppen háttal megállok a szobor előtt.

Boross Elemér

Hiábavaló erőfeszítés

– Borzasztó! Ilyen nehezet felemelni, hogy aztán rögtön ledobja...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

R. László, Hódmezővásárhely. – K. Géza, Bp. X., Fokos u. – Özv. H. Lajosné, Bp. XIII., Tar u. – Id. D. László, Bp. VIII., Bókay J. u. – M. Gyula, Bp. V., Vigadó tér. – B. Zoltán, Bp. VIII., József körút. – G. István, Bp. II., Zivatar u. – T. Sándor, Bp. Rákóczi út. – B. Györgyi, Bp. XII., Hegyhát u. – V. László, Bp. VIII., Futó u. – B. László, Bp. VII., Baross tér. – M. Ferenc, Bp. II., Fillér u. – Rj., Gödöllő. – Sz. Tibor, Mosonmagyaróvár. – S. M. – K. Endre, Bp. II., Mártírok útja. – B. Zoltán, Csajág. – K. Lajos, Bp. XIV., Hungária körút. – Dr. Lad. M. Nitra. – B. Sándor, Bp. XVIII., Petőfi u. – H. Dénes, Szeged. – K. Mária, Bp. VIII., Lévai O. u. – B. Imre, Rákoshegy. – Sch. Lajos, Bp. XII., Ágnes u. – K. Péter, Bp. XV. – Ifj. Sz. Imre, Bp. VIII., Krudy u. – M. József, Bp. Reguly A. u. – T. Anikó, Pusztaberény. – K. József, Győr. – V. László, Bp. XX. – P. Jutka, Bp. XIII., Övezet u. – K. József, Bp. XII., Böszörményi út. – L. László, Bp. XIII., Újpesti rakp. – K. Attila, Bp. XI., Bercsényi u. – D. József, Bp. XX. – K. József, Várpalota. – T. Valéria, Nyirád. – D. Károly, Szalkszentmárton. – T. László, Őrszentmiklós. – Sz. József, Bp. VI., Rudas L. u.

Divatbajött üzlet

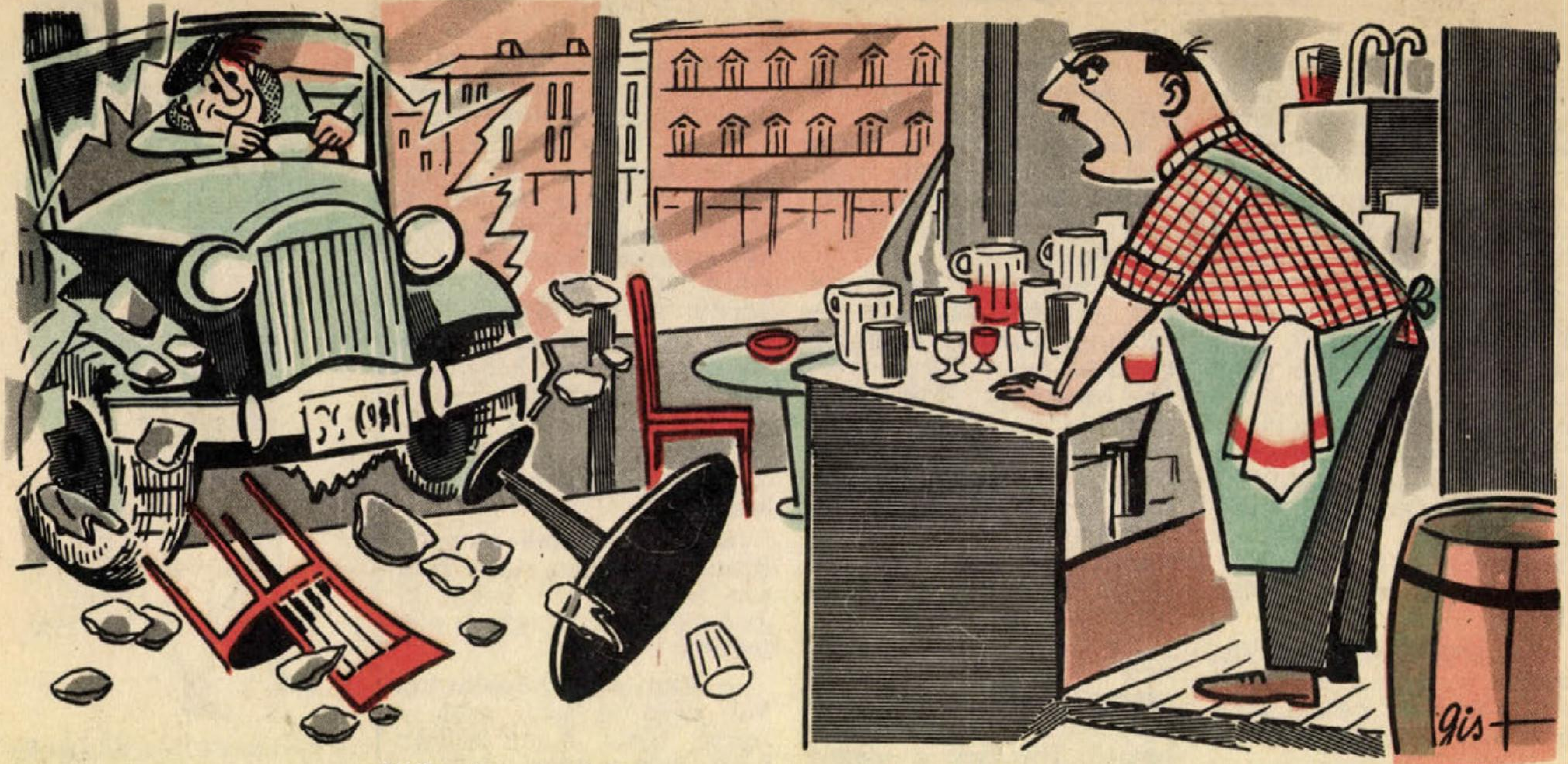
Vasvári Anna rajza

– Most mehetek vissza egy új kabátért...

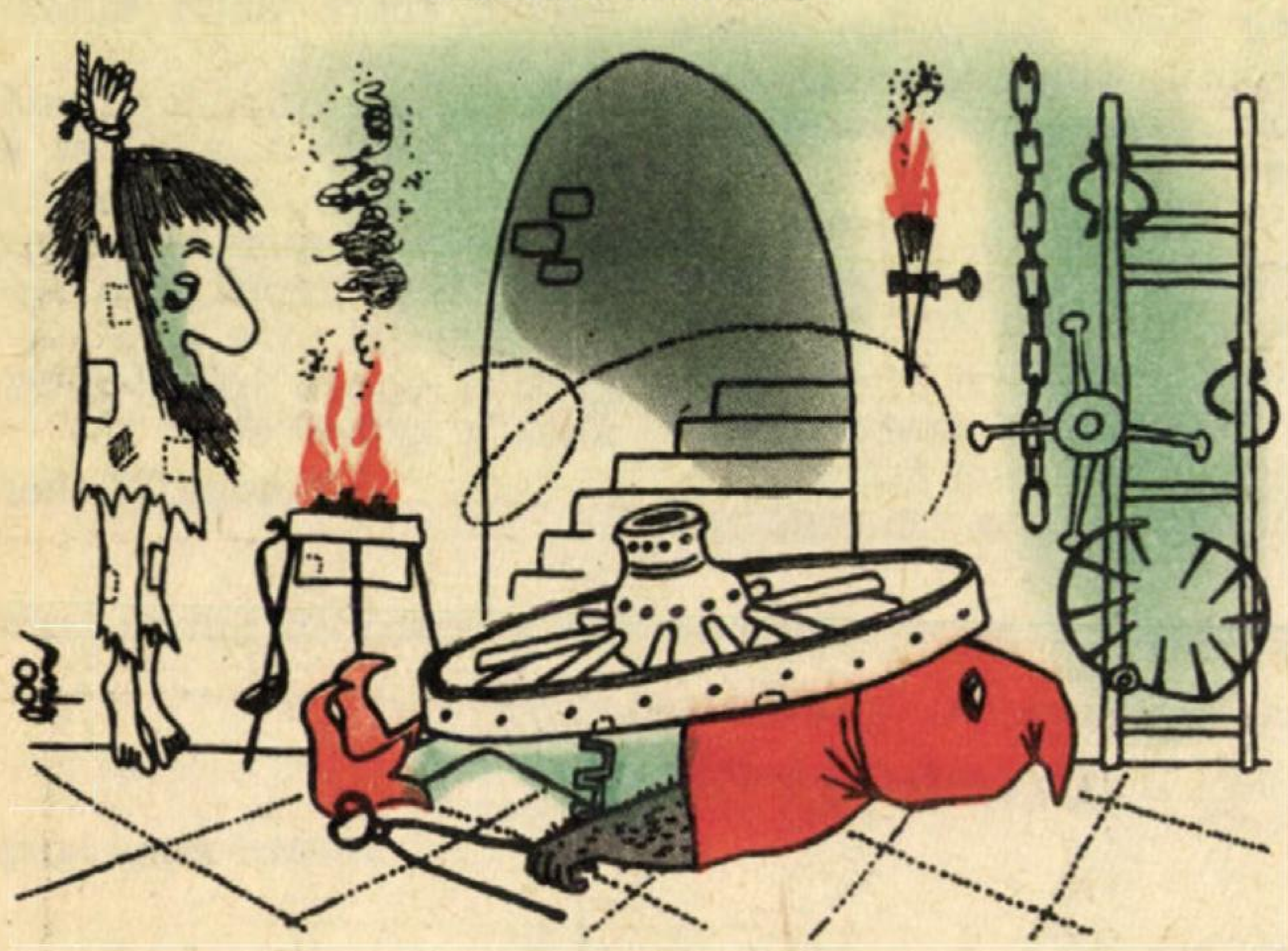
Erélyes csapos

Szegő Gizi rajza

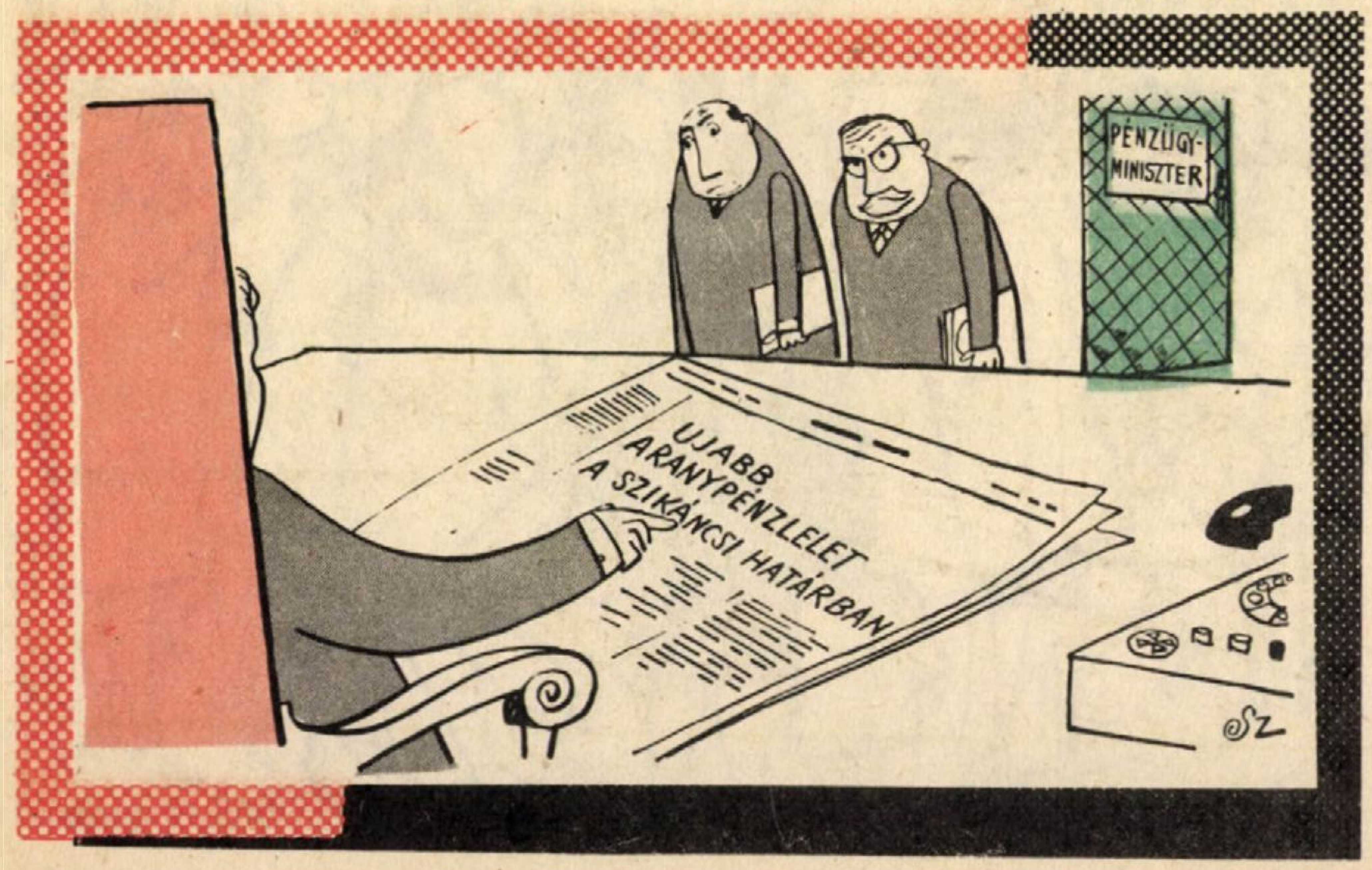
– Hiába jött vissza! Megmondtam, hogy ittas embert nem szolgálunk ki!

Üzemi baleset

A szikáncsi lelet után

Szűr-Szabó József rajza

Pénzügyminiszter: Milyen könnyen tud valutát szerezni a művelődésügyi miniszter!

Irka-firka

Jólesően nyugtáztam a posta új bélyegzőjét:

Nem rossz tudni, hogy valaki törődik az emberrel. De kíváncsian várom a folytatást, a még meghittebb hangú pecséteket:

„SÉTÁLJON SOKAT A DUNA-PARTON"
„ELALVÁS ELŐTT OLTSA LE A VILLANYT"
„JOBB MA EGY VERÉB, MINT HOLNAP EGY TÚZOK"

* *

Mélyen elgondolkoztatott az alábbi újságcikk-cím:

Italra költötte a sikkasztással szerzett pénzt

Istenem, micsoda könnyelmű emberek vannak! Hát nem sokkal hasznosabb befektetés lett volna a tekintélyes összegen inkább népszerű tudományos könyveket vásárolni?!

* *

Kedvenc színházam, a Kamara Varieté legújabb plakátján átragasztás közli, hogy:

„MINDEN ELŐADÁSON FELLÉP
LIANA ANTONOVA,
VICO TORRIANI PARTNERE"

Tetszik az ötlet és ezentúl én is hasonlóképpen fogom aláírni a humoreszkjeimet. Valahogy így:

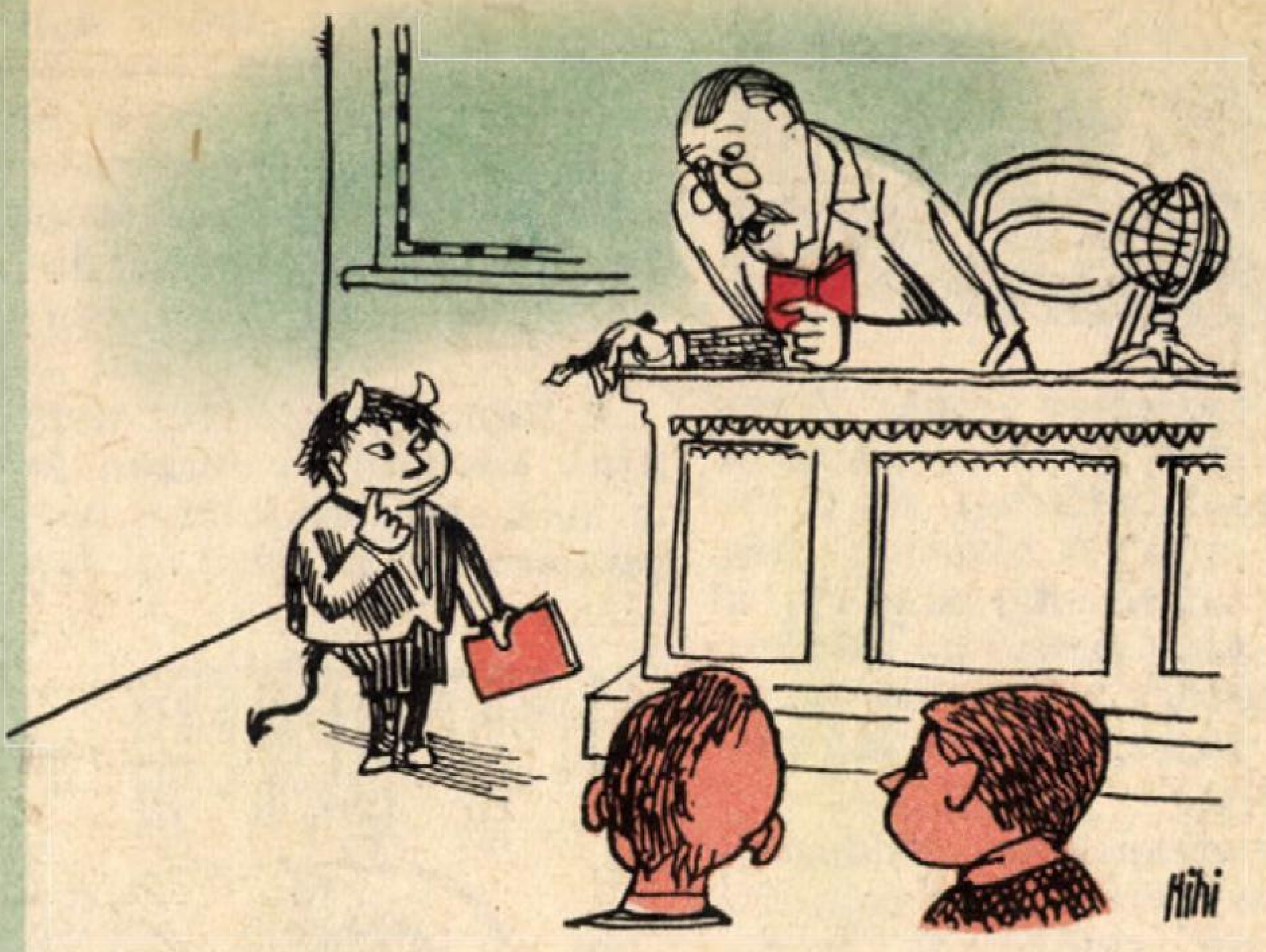
Dalmáth Ferenc
HELTAI JENŐ TISZTELŐJE

A nagy lehetőség

– Végre levágathatom a szakállamat!

Új tanuló

– Hát téged melyik iskolából helyeztek át?

FINN POKOL ÉS MENNYORSZÁG

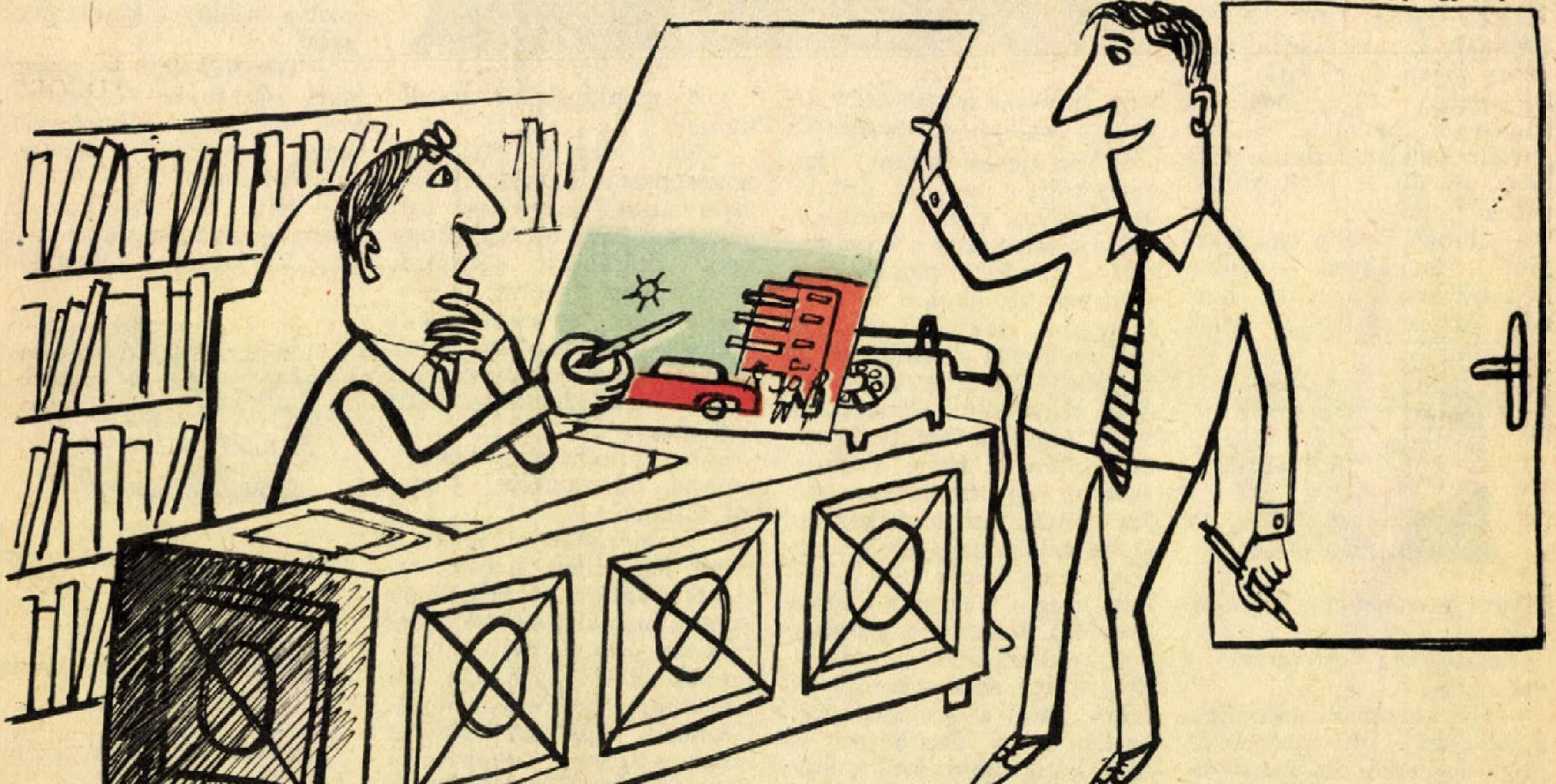
Helsinkiből jelentik, hogy a finn Nemzeti Múzeum megvásárolta egy tizennyolcadik századbeli paraszt-festőnek „Az utolsó ítélet" című festményét. A festmény szerint a pokol nőkkel, a mennyország férfiakkal van tele. A képnek nagy közönsége van, s mindenkinek feltűnt, hogy a férfiak milyen kedvetlenek, s láthatóan vágyakoznak a pokolbeli angyalok után . . .

Hatásos rémhír

Óvatos rajzoló

Várnai György rajza

– Nem rossz. De miért rajzolta a papiros aljára?
– Feljebb nem merek bírálni! . . .

BOTRÁNY

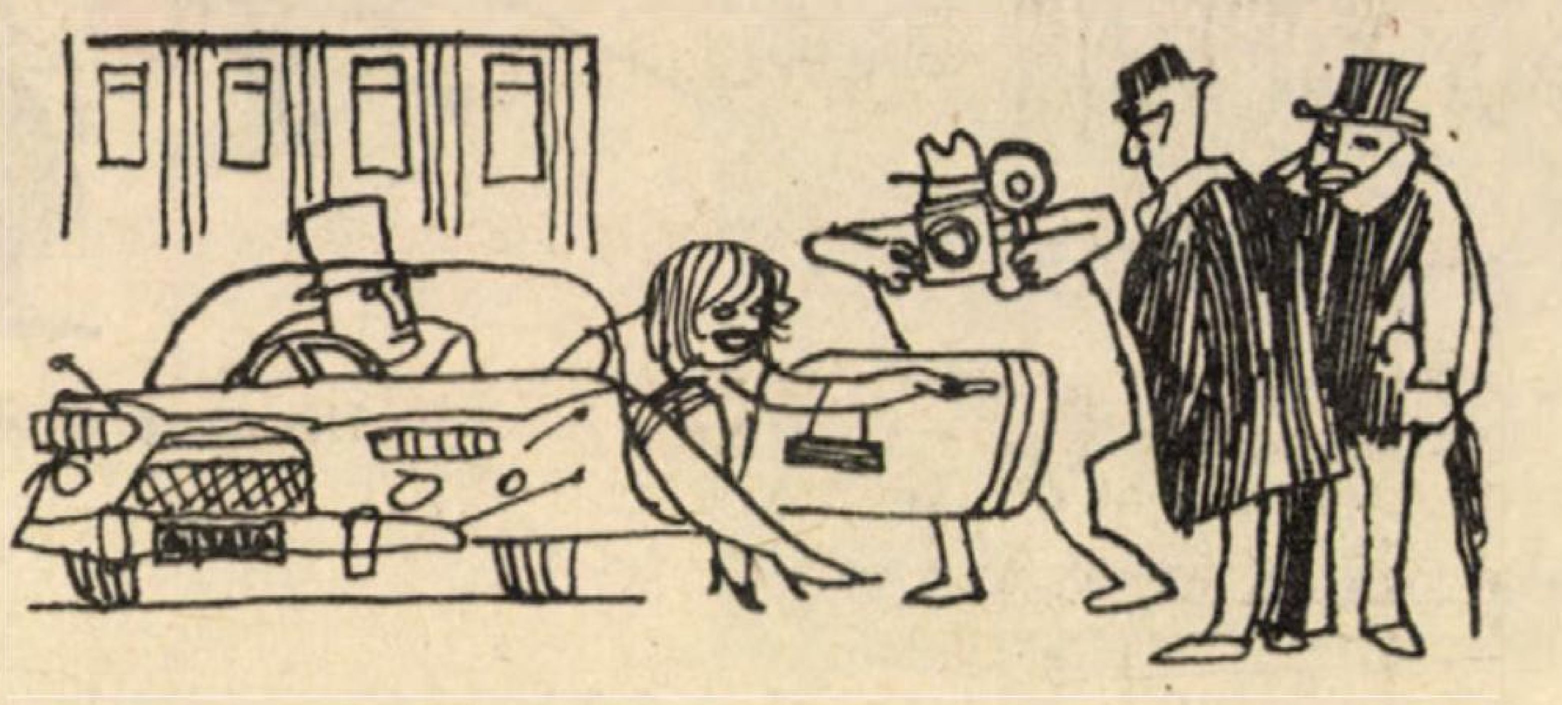
A csodaszép Ágota Veronika már nincs a Ló utcai Bámexbumfértnál, de a vihar, amelyet okozott, még nem ült el. Még zeng-zúg a vállalat, inognak az állások, repkednek a jegyzőkönyvek és a fegyelmi bizottság tajtékzik.

Mindennek a csodaszép Ágota Veronika az oka, aki odaadó munkával bearanyozta néhány vezető beosztású kartárs életét. Azt mondják, elég drágán vállalt aranyozást, mégis nagyon népszerű volt, és a férfiak kézről kézre adták. Egyesek negyven, mások négyszáz nevet emlegetnek. A négyezer név valószínűleg túlzás.

Amióta erről az ügyről hallottam, mindennap megveszem a Hírharsonát, hátha lesz benne róla valami. A Hírharsona ugyanis nagyon jól értesült lap, és rendszeresen, részletesen beszámol az öt világrész kisebb-nagyobb erkölcsbotrányairól.

Először egy dél-amerikai erkölcsbotrányról olvastam… Nagyon pikáns ügy volt… Már nem emlékszem pontosan az esetre, de szerepelt benne egy varázslatos szépségű bukott lány, aki 178 bukott államelnökkel tartott fenn intim kapcsolatot.

A Bámexbumfértről nem írtak semmit. De hiszen ez természetes, gondoltam magamban, nem lehet a lap

tele erkölcsbotrányokkal, más fontos dolog is van a világon.

Aztán olvastam egy északamerikai erkölcsbotrányról is. Az is nagyon pikáns volt… Egy Daisy nevű lány, akinek még a mellbőségét is tudom, naplót, pontos üzleti naplót vezetett a kapcsolatairól. Többek között kapcsolatban volt olyan neves személyiségekkel, mint Mr. Peter Oscar Hammond és Mr. George D. Kimberley és Mr. Gilbert Mulligan. Hogy kik ezek? Fogalmam sincs, de név szerint benne vannak a kislány naplójában és a Hírharsonában. Bizony, bizony, név szerint.

Egy nap hiába lapozgattam az újságban, nagy meglepetésemre nem volt benne egy icipici erkölcsbotrányocska sem. Mi történhetett? — tűnődtem. — Csak nem javultak meg máról holnapra az erkölcsök? Már annyira megszoktam, hogy mindennap kapok egy finom kis erkölcsbotrányt, hogy valósággal hiányérzetem támadt. El volt rontva az egész napom.

Másnap aztán kárpótoltak. Egyszerre két erkölcsbotrányt kaptam. Mindegyikben szerepelt egy-egy csodálatosan szép nő, csak a férfiak száma változott, és az egyik Londonban történt, a másik pedig Párizsban.

Ahá, mondtam magamban, már közeledünk Pesthez. Dél-Amerikával kezdték, és már Párizsban vagyunk!

A következő lapban egy svájci erkölcsbotrányról számoltak be… Nahát, ezek az álszent svájciak!… Volt ott egy call-girl szervezet… A Hírharsona közölte egy Helga nevű tizenhét éves leány fényképét is, aki sorra megzsarolta a fináncoligarchákat…

Az ezután következő számban sem írtak a Ló utcai botrányról, hanem egy osztrák erkölcsbotrányt ismertettek… Ahá, mondtam magamban, már közelednek Pesthez, és jól sejtettem: másnap már egy burgenlandi botrányról számoltak be. Burgenland egészen közel van hozzánk… Most jön a Ló utca! A Bámexbumfért-botrány!

De nem jött. A Hírharsona egy szót sem írt a csodaszép Ágota Veronikáról. Ellenben megtudtam, hogyan csábított el egy 190 centiméter magas lapp származású dizőz 66 agg zanzibár ellentengernagyot.

Ez is valami.

Nem kell mindent az orromra kötni.

Mikes György

A KIS FELEDÉKENY

Már hetek óta vágytam erre a találkozásra. És mit tesz a véletlen: sétálok tegnap este a Nádor utcában, ki más köszön rám, mint éppen ő, a Miki. Teljes nevén: Miegymást és Kindruszt Importáló és Exportáló Külkereskedelmi Vállalat, rövidítve MIKIMPEX, becézve: Miki.

– Üljünk be ide egy feketére – invitáltam. – Volna néhány baráti szavam hozzád. Furcsa dolgokat írnak

rólad mostanában az újságok.

Készségesen követett a presszóba.

– Hát ide figyelj – kezdtem a vallatást –, mi igaz abból, hogy legutóbb az Északi-sarok helyett a Délire küldtél ki százezer robbanásmentes bánya-motort? Megfelel-e a valóságnak, hogy emiatt harmincezer deviza-drachma késedelmi kötbért kellett átutalnod az eszkimóknak, nem szólva a feleslegesen kidobott szállítási költségekről?

– Van benne valami – kavarta meg a dupláját, miközben kedves, kisfiús mosolyával nyíltan nézett a szemembe. – Tudod, mostanában szörnyen szórakozott vagyok. Becsszóra, felírtam magamnak valahová a rendelést és a pontos címet is, de a cédula elkallódott. Az ember zsebe tele mindenféle kacattal, talán a lejárt busz-jegyekkel együtt dobtam ki. Ezt fújták fel a firkászok. Pedig tulajdonképpen jól jártunk, nagy blamázstól menekült meg a magyar külkereskedelem. Képzeld, a grönlandok reklamáló leveléből kitűnt, hogy nem százezer darabra szól a szerződésünk, hanem csak tizenhétre! És nem bányamotor kell nekik, hanem fókákra szerelhető stoplámpa. Ha nem is vagy szakember, megértheted, micsoda lényeges különbség van e két árucikk között. Rajtunk nevetett volna az egész világpiac.

– A stoplámpákat leszállítottad?

– Ne viccelj! Csakúgy ripsz-ropszra? Egyelőre fogalmam sincs, hogy kivel csináltassam meg! Rémlik, hogy egyik dunántúli üzemünk gyárt valami ilyesmit, de momentán, ha agyonütsz, sem tudnám megmondani, hogy melyik. Persze, amint eszembe jut, haladéktalanul intézkedem.

– És a százezer robbanásmentes bányamotor? Azzal mi történt?

– Ó, hiánytalanul megvan mind. Szélvédett helyen tároljuk őket a raktárban, a klimatikus előírásoknak megfelelően csomagolva. Pálmalevelek közé ágyazottan, leforrasztott, kettősfalú ólomládákban. Meg sem kottyant nekik a sokezer kilométeres retúr. Csomagolás-technikánk minden bírálat felett áll.

– Mi lesz a motorok további sorsa?

– Csigavér! – veregetett hátba biztatóan. – Majd csak lesz valahogy. Elsősorban rá kellene jönnöm, rendelt-e ilyent egyáltalán valaki? És ha igen, kicsoda? És mikorra szól a szállítási kötelezettségem?

– Gondolkozz! – unszoltam izgatottan. – Nyilván volt oka, hogy pálmalevelek közé, ólomládába tétetted!

Gondolkozott.

– Hiába – legyintett derűsen –, nem káptalan a fejem. Bányamotor? Ólomláda?

Pálmalevél? A manó tudja, mi lehet mögötte?!

Dúdolni kezdett:

> Pálmalevél, elvisz a szél,
> Hová sodor innét?

Fizettem, felálltam, indultam kifelé.

– Te! – kiáltott utánam. – Nem vennéd át? Olcsón megszámítom. Mert lassan már kezd idegesíteni az egész ügy!

Kürti András

EGY ÚJ VÁROS-ÚJVÁROS

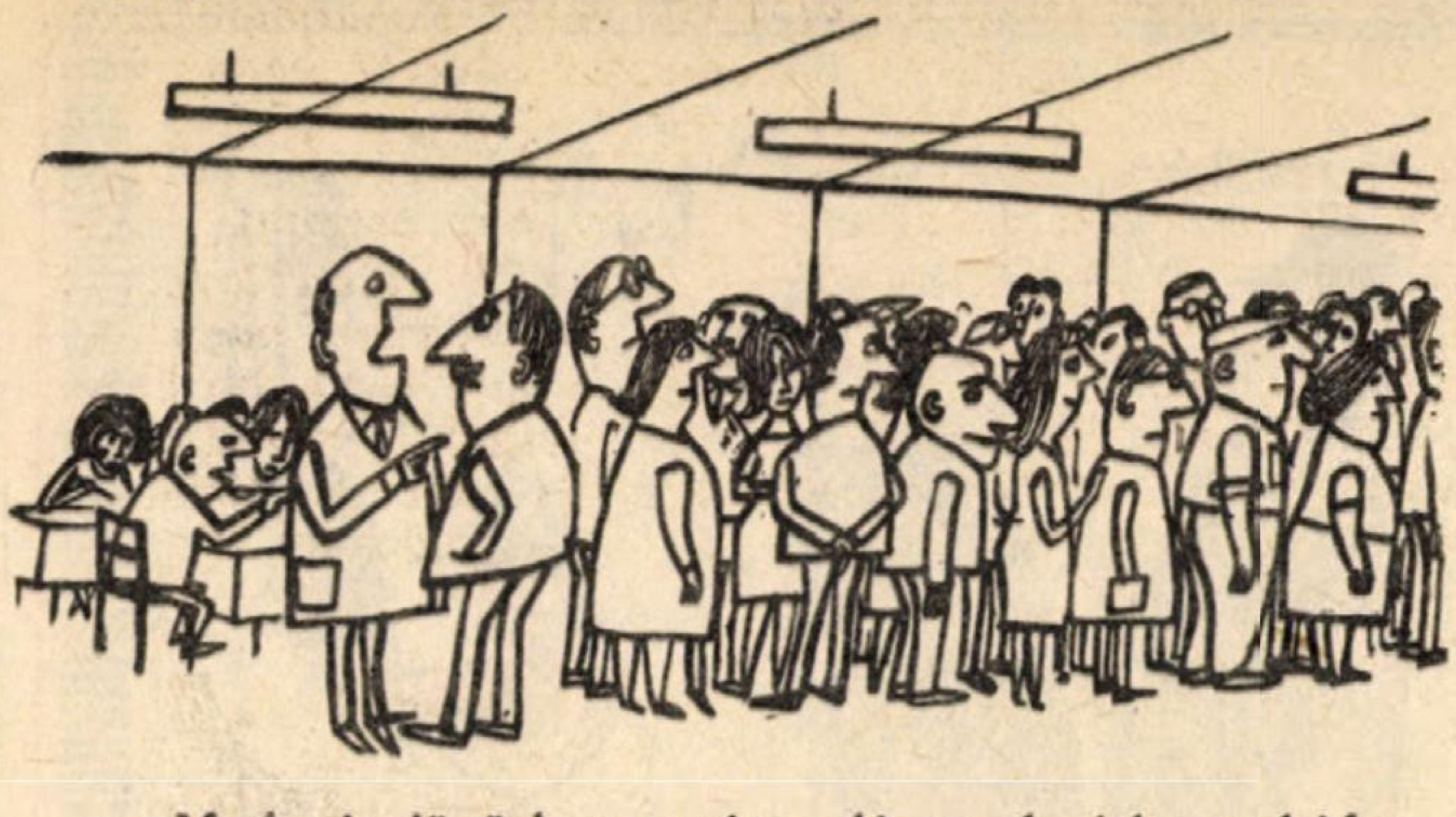
Az épülő tiszai vegyikombinát mellett fekszik Tiszaszederkény-Újváros.

Néhány évvel ezelőtt ezen a helyen még pusztaság volt. Azóta ezerötszáz gyerek és egy város született itt. Utcasorok, négy-, öt-, hétemeletes házak nőttek ki a földből. Mire a vegyikombinát teljesen felépül, negyvenezer lakosa lesz Tiszaújvárosnak. Ez lesz ugyanis a város új neve.

Sétálunk az építkezés területén és találkozunk Boris Towe főmérnökkel, aki a baráti segítséget nyújtó tizenkilenc tagú szovjet mérnök- és szerelőgárda vezetője. Towe már tud egy kicsit magyarul és így búcsúzott tőlünk: „Jónapot, a viszszalátásra 1964 végén, az avató ünnepségben...”

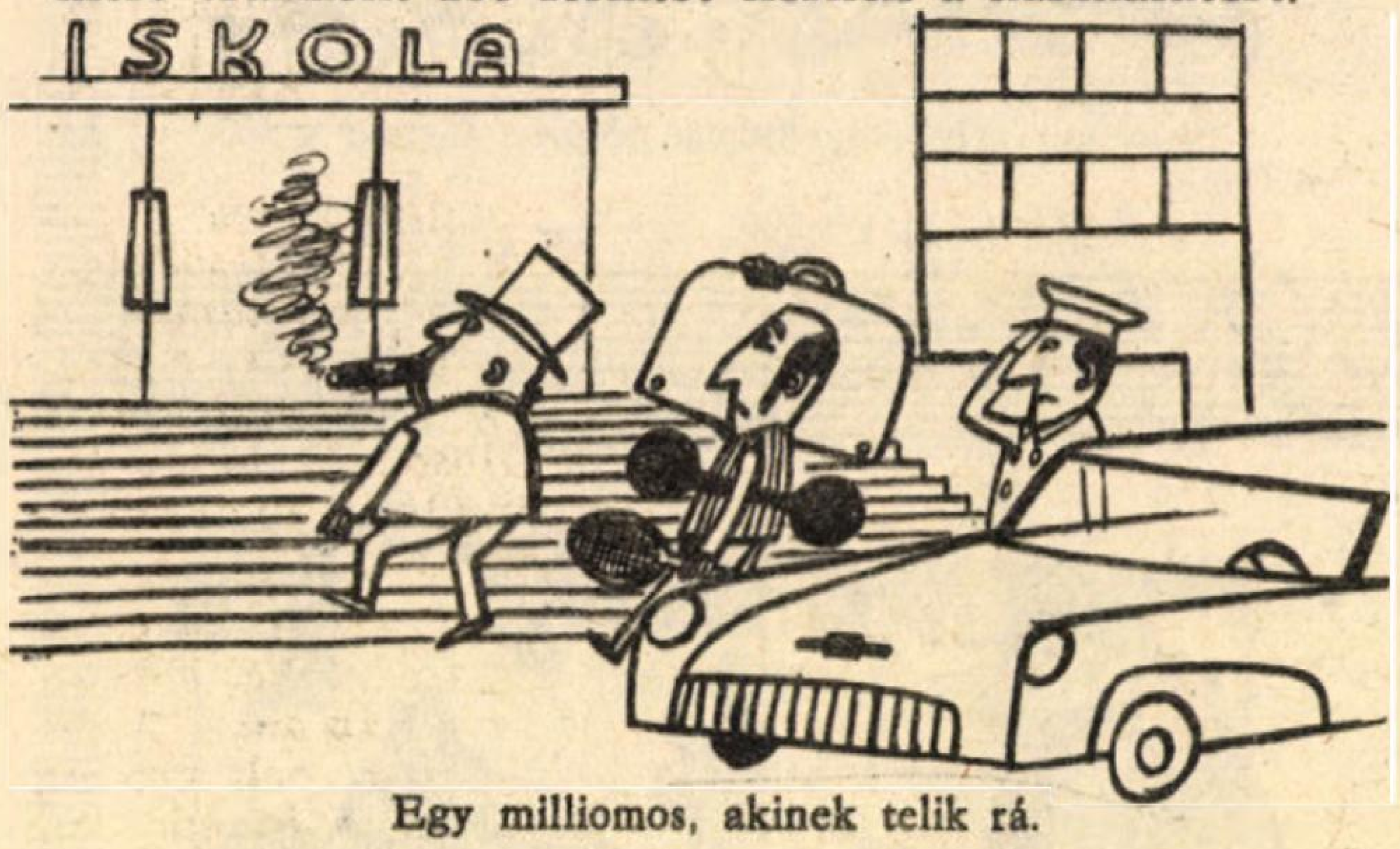
Füstös a levegő. „Nem a mi füstünk” — mondja az egyik mérnök. — Ezt a füstöt a szomszédos tiszapalkonyai erőmű négy kéménye ontja mifelénk. Megtudjuk továbbá azt is, hogy a kombinátnak, szaknyelven szólva; véggáz-kéménye van, amelyből száz méter magasságon felül száll el a füst és így Palkonyát nem árasztja el. Jó lenne, ha az erőmű megjavítaná a kombinát száz méteres magassági rekordját, mert akkor a palkonyai korom is a magasban menne füstbe.

Az üzemi étkeztetést még nem tudták a kombinátban megoldani, hosszú ideig kell ebédnél sorbaállni.

– Ma korán jöttünk, vacsorára talán megkapjuk az ebédet.

A modern újvárosi iskola szép tornatermében nem tudnak sportolni a helyi sportegyesület tagjai, mert óránként 136 forintot kérnek a használatért.

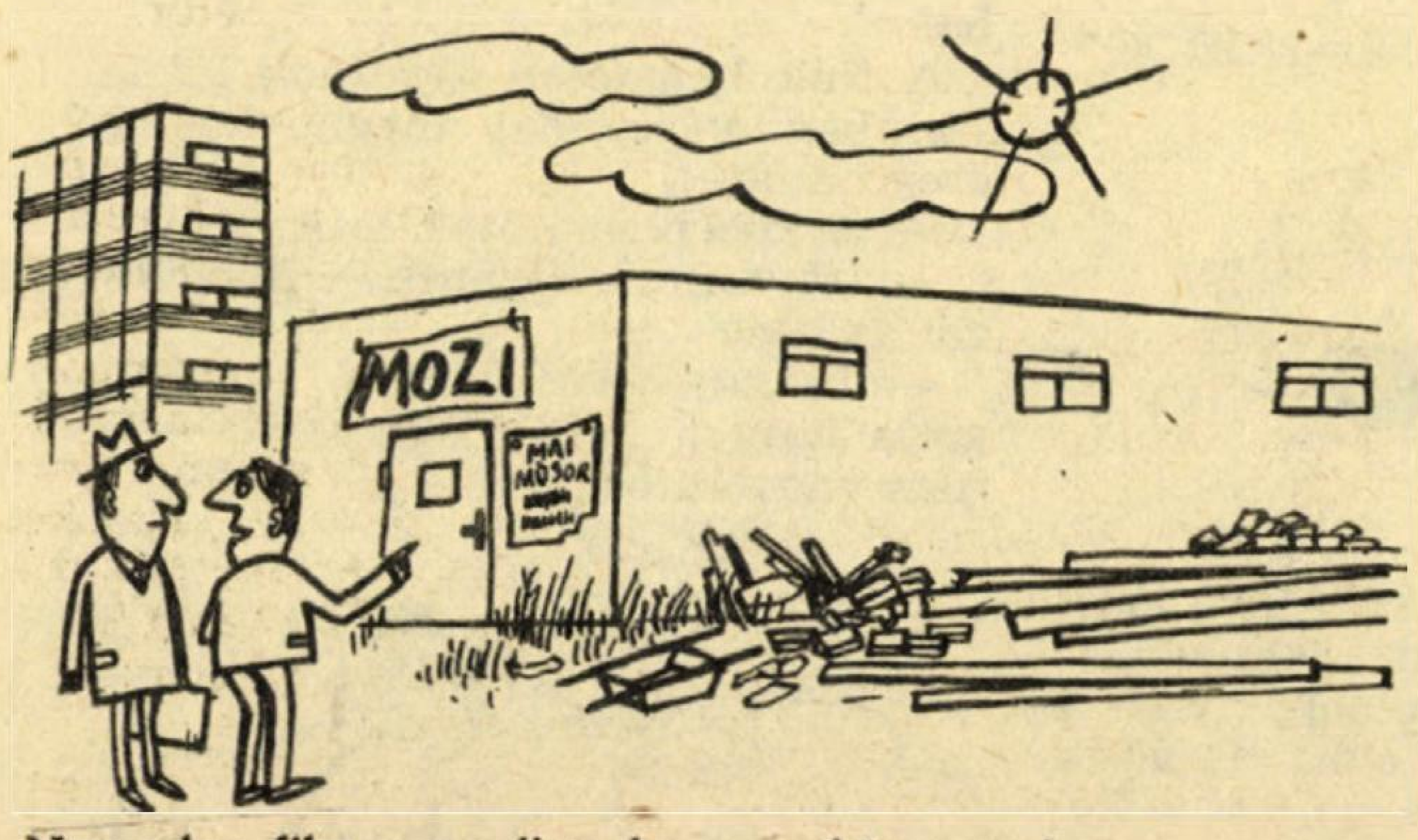
Egy milliomos, akinek telik rá.

Tiszaújvárosban a Községgazdálkodási Vállalat szállítja a szemetet — nyitott kocsiban.

– Meneküljünk, működik a „köztisztaság”.

A modern város régi ütött-kopott felvonulási épületét nevezték ki mozinak.

– Nemcsak a film neorealista, hanem a környezet is.

(Palásti—Várnai)

EZT OLVASTUK

LEFOKOZÁS

A Népszabadság „Moszkvai levél” című tudósításának második bekezdésében szó esik J. Barabasról, a Lityeraturnaja Gazeta *főszerkesztőjéről.* Ugyanő a negyedik bekezdésben a lap *helyettes főszerkesztőjeként,* az ötödikben már csak mint ennek az irodalmi újságnak *cikkírója* szerepel.

Tartsuk magunkat az arany középúthoz. Mint az életben oly gyakran, most is ez bizonyul igaznak. J. Barabas ugyanis a Lityeraturnaja Gazeta *helyettes főszerkesztője.*

MIT CSINÁL AZ AKKUMULÁTOR?

A Népszava gombnagyságú akkumulátorok gyártásáról tudósított azzal, hogy ezek: „... a szakemberek megállapítása szerint, ha kimerültek, töltéssel ismét használhatók.” A szakemberek megállapítása főleg azokat nyugtatja meg, akik eddig nem hittek abban, hogy az akkumulátor akkumulálja, gyűjti a belé vezetett töltőáramot. Pedig ez éppen olyan jellegzetes sajátossága, akár a nadrággombnak szakemberek által mind ez ideig meg nem erősített az a tulajdonsága, hogy felvarrható.

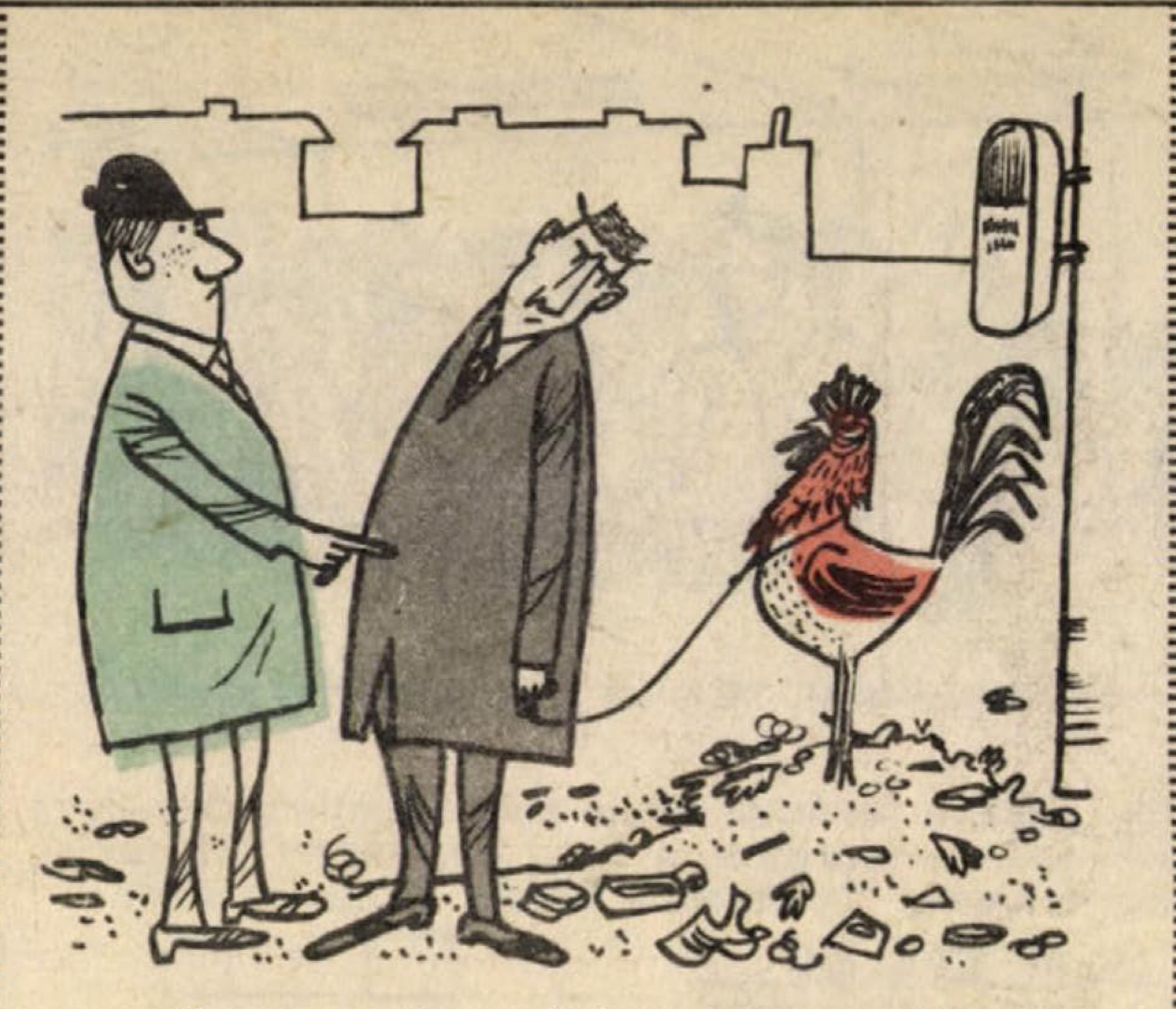
VÁRATLAN TALÁLKOZÁS

Az Esti Hírlap baleseti krónikájában olvastunk arról a járókelőről, akit azért ütött el a 15-ös autóbusz, mert figyelmetlenül közlekedett a Hegedüs Gyula utca és a Visegrádi utca *kereszteződésénél.*

Mint ismeretes, ez a két utca – párhuzamos. A régi mértani szabály most már így módosul: a párhuzamos vonalak a végtelenben, és ezenkívül Budapesten, a XIII. kerületben találkoznak.

Dr. Argus

Szép Budapest

– Hogy van szíve egy kakast pórázon tartani a városban?
– Na hallja, itt csak igazán jól érzi magát ! !

– Így köhög? Mit szív?
– Levegőt . . .

Sportviccek

Új távolsági busz-vonalat hirdet a pesti humor az Engels téren:

„FERENCVÁROS—BA JA—DOROG"

Tévedésből rossz repülőgépre száll a magyar válogatott labdarúgócsapat. Mire feleszmélnek, már a mennyország kapuja előtt találják magukat. Bezörgetnek, de Szent Péter mérgesen elkergeti őket:

— Futballistáknak nincs helyük a mennyországban! Menjetek a pokolba!

A fiúk bánatosan indulnak lefelé. Azonban váratlanul megenyhül az öreg hangja:

— A középcsatárotok is itt van?

— Itt vagyok, atyám! — jelentkezik az illető.

— Te bejöhetsz fiam . . . — simogatja meg a fejét jóságosan. — Te nem vagy futballista . . .

Csapodár menyecske

Balázs-Piri Balázs rajza

A KÉTSZEMÉLYES FÉNYKÉP TITKA

A Film Színház Muzsika, S. K. budapesti olvasó kérésére részletes tájékoztatást adott Sophia Daumierről, aki többek között a „Karambol" című francia filmalkotás női főszereplője. „E filmből, amelyet nálunk is bemutatnak majd, közlünk egy jelenetet partnerével, a népszerű Jean-Claude Brialyval." – írja a mellékelt fényképhez, használati utasításként a lap.

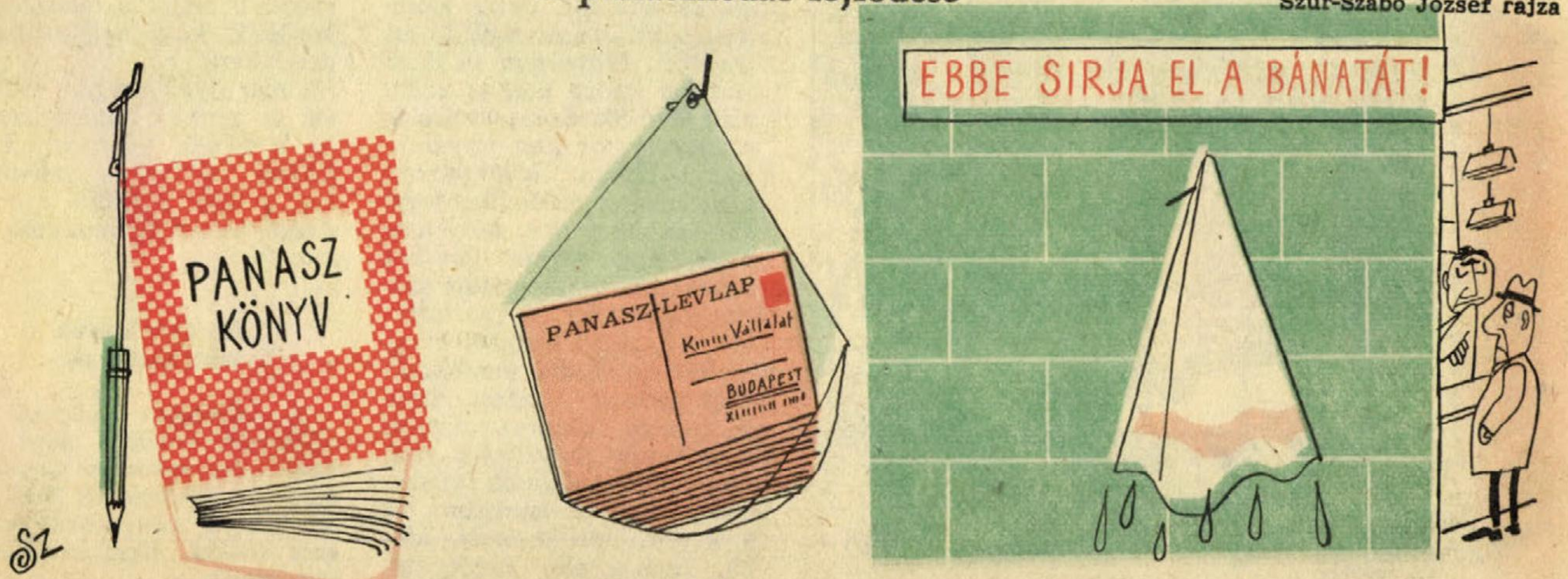
Legnagyobb sajnálatunkra a fotográfián Jean-Claude Brialyból egy szemernyit sem sikerült felfedezni... Szemmel láthatólag a szépséges Sophia Daumier is csodálkozik a rejtélyes jelenségen. Vagy talán épp ő rejtette el a jóképű fiatalembert féltékenységből?

Ünnepélyes fogadtatás

A panaszkodás fejlődése

Szűr-Szabó József rajza

TÖRTÉNELMI FOGSOR

CSikófogamat elhánytam már, bölcsességfogam még nem nőtt, s máris életbevágó lett számomra a fogsor. Életembe vágott a – más fogsora.

Makkegészséges voltam, mégis beteg túzokként kornyadoztam a strandon. Pedig micsoda ősz volt! Az ideinél is szebb. Á, sosem lesz Hunniában többé olyan vénasszonyok nyara... Még a helyőrség parancsnokának neje is megtáltosodott tőle.

Pedig finom, biedermeier jelenség volt. Alkonyatkor, estére fordulván, mindig zongorázott. Azt is csak úgy finoman, andante. Négykezest játszott a – férjével! De most, azon az őszi verőn? Miként leányikreivel a garnizon tisztecskéi, a méltóságos is a trambulint nyűtte. Lélekzetállítóakat ugrott. Akkora hasasokat, hogy én, a leendő regruta, szorongva lestem. Orvost? Kőművest kell majd hívatni? Mindkét medencét féltettem ugyanis. A strandét is, a méltóságos asszonyét is.

Meg is lett a baj. Akkora, hogy nem is kőműves, csak mérnök segíthetett rajta. De az sem akármilyen, hanem főmérnök.

– Lexikém! – riasztotta a méltóságos asszony férjeura, telefonice, a város főmérnökét. – Fatális eset történt. S ez a kábinos vagy micsoda, kérlek, nem öntevékeny. Azt mondja, a fürdővíz leeresztésének mikorisága a te puvoárod.

– No jó, jó, kérlek – mondta viszontválaszul a telefonice hallhatatlan feleletre –, de a hadban álló nemzet ezt azért csak kibírja? Azt a kis benzint? Amibe az idő előtti vízcsere kerül? Hisz a benzin is, a fürdővíz is fogyóanyag! A nejem azonban nem bírja ki...

– Azonnal le kell ereszteni a vizet. Az urak már végkimerülésig ugrabugráltak érte. Valósággal tajtékzott a medence, s még sincs meg...

– Fogadd el indokul, amit mondottam volt. Fatális eset. Nem kívánom közelebbről megnevezni. Utóvégre nem csinálhatunk nőm málőrjéből – közügyet!

– Csak neked mondom – tette hozzá elhaló hangon a hadastyán, de azért mindnyájan hallottuk, akik telefonra várakoztunk. – Fejesugrás, egy remek csukafejes közben kiesett Picikém – protézise.

„Ahá! Ahá! – világosította meg elmém egy égi sugallat. – Íme, a kegyelem: a történelmi pillanat!" – s azon nyomban Dugovics Titusz-ként vetettem alá ifjú testemet a mélybe.

Nem kíméltem magam. Az isteni Poseidon módján le- s fölbuktam, jártam az irdatlan mélységeket, s az ugrótorony alatt tapogattam a feneket. Közben magamban, lelki masszázsul, stílszerűen a korabeli slágert dúdoltam:

– A gyöngy, a drága gyöngy, ott nyugszik lenn...

Kellett is. A víz alatti matatást nem bírtam egy szuszra oly soká, mint polinéziai sorstársaim. Mégis kitartóan vizslattam a feneket; kerekre meredt, s egyre véresebb szemmel. Ó, akkor még nem divatozott a strandokon semmiféle uszony, szemüveg!

De hogy a békaemberkedés csakugyan nemzetvédelmi sport, mintegy történelmi előfutáraként, én már akkor szívvel s tüdővel éreztem.

De álltam a vizet! Mert nem kevesebbért bukdácsolt a 40-es éveknek az a Búvár Kundja, aki voltam, mint karpaszományáért. No nem, nem úrhatnámságból. Csakhát, ha manuszként vonulok be, újonckiképzés után tüstént „hadrafogható anyaggá" válok. Ha meg pertlivel? Akkor iskolára kerülök. Egy évre!

– Peg fan! Peg fan! – unszolt fel-feljöttömkor a nemzetesasszony, aki mamunak mondta a hamut hirtelen fogatlanságában.

– Meg kell a szívnek szakadnia – lihegtem literátus emberhez illőn, s utolsó erőmmel utolszor alámerültem.

Nem danásztam már. De lelki fülemmel hallottam Bizet mester befejező akkordját: „Ha örökre elmerül a gyöngyhalász."

Ifjú szívem azonban csak föltámolygatott a medence lépcsőjére. S ha remegő kézzel is, egy grál diszkréciójával nyújtottam a nagyasszonynak háborús fegyvertényeim bizonyságai közül a legragyogóbbat, az iszap lepte fogsort.

– A nap hőse! – tolt kegyesen Mellesdyné őméltósága férjeura elé, az ezúttal Goldberger-trikóban vitézlő tábornokhoz. – Elvárom, soron kívül elvárom vizitre! – mondotta aztán, majd arcán bátorító mosollyal, bemutatott anyányi ikreinek.

Elég az hozzá, hogy én meg egy szép, egy soha vissza nem térő, szép novemberi napon bevonultam katonának; nyilván „vízi jártasság"-omnak köszönhetően – utásznak. De pertlivel! Éppen húsz éve.

S mert a pertli az pertli, karp. iskolára kerültem – Sztálingrád helyett. Ó, sors, te kifürkészhető!

Toma Ádám

Rajtacsípett kasszafúró

– Bizonyisten, csak szoliduszokat keresek!...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MEGCSONKÍTOTT ÜVEGBETÉT

Amikor a fagyveszély beáll, az autósok sietve kicserélik a hűtővizet fagyálló folyadékra. Elmentem én is az Autóker Ráday utca 31. szám alatt levő Skoda-szervizébe és vásároltam öt liter fagyállót. Az üzletben kifüggesztett tábla szerint az öt liter fagyálló ára 130 forint, demizsonbetét 22,50 forint. Amikor annak rendje és módja szerint kifizettem a 130 forintot és a 22,50 forintos üveg-betétet, az eladók megkértek, hogy gyorsan hozzam vissza a betétre átadott üveget, mert kevés tartalékjuk van. Még aznap délután visszaszállítottam a demizsont, és a 22,50-ről szóló betét-cédulát. Legnagyobb meglepetésemre a pénztár 18 forintot fizetett vissza. Érdeklődésemre, hogy miért nem kapom vissza a teljes betétösszeget, közölték: ki is kell mosni a demizsont!...

Ha már ilyen drágán vállalják a mosást, üdvös lenne, ha a táblán így tudatnák a kedves vevővel a szabályokat: 5 liter fagyálló 130 Ft, üvegbetét 18 Ft, mosatási díj 4,50 Ft.

(g)

Az érdekeltek hozzászólnak

Uxa Györgyné budapesti olvasójuknak a Ludas Matyi november 21-i számában megjelent bírálatára közöljük: A Váci utcai boltunk szőnyegeladóját szigorú írásbeli figyelmeztetésben részesítettük.

Népművészeti és Háziipari V.
Gordon Béla ig.

Film-múzeum

Sikerrel vetítik a régi filmeket. Miért ne mesélhetnénk el mi is néhány régi filmtörténetet?

A némafilm idején készítették el először Herczeg Ferenc Pogányok című regényének filmváltozatát. Díszelőadás keretében mutatták be. Az ünnepi közönség érdeklődéssel nézte a drámai fejleményeket — egyszerre aztán hangos kacaj vonult végig a termen. Mi történt? A pogányok félmeztelenül, párducbőrrel a vállukon, vad iramban támadtak meg egy magaslatot. Ahogy szájukat nyitogatva, szablyáikkal vagdalkozva, előre rohantak, az ösvényen felbukkantak a telefonpóznák, rajtuk a csillogó porcelánszigetelők. Az ezer év előtt játszódó cselekmény drámai jelenete ezzel nevetésbe fulladt.

Shakespeare „Szentivánéji álom" című nagy művét akarták megfilmesíteni a stúdióban. Híre ment, hogy sok személyt foglalkoztató film lesz, és mint ahogy szokás, minden oldalról megindult a protezsálás áradata. Szép Ernő, az akkor még ifjú költő hevesen udvarolt a Jardin nevezetű éjszakai mulató kezdő művésznőjének, a műsor úgynevezett első számának, egy rendkívül primitív kis lánykának. Elvitte őt is a gyárba, hátha kap a filmben szerepet. Mielőtt bemutatta volna valamelyik hatalmasságnak, óvatosan megkérdezte:

— Tudod te egyáltalán, ki az a Shakespeare?

Sértett önérzettel felelt a kis művésznő:

— Hát hogyne tudnám. Szövegíró!

Még egy történet a protekcióról. Az operettszerző ajánló levelet adott a szépséges fiatal görlnek. Megkérte a filmgyár néhány korifeusát, adjanak neki szerepet a következő újdonságban.

A művésznő ki is zarándokolt a filmgyárba. Este aztán sírva számolt be a tapasztalatairól pártfogójának:

— Először a rendező úrhoz mentem, szó nélkül nekem esett és csak akkor hagyott békében, amikor sikoltozni kezdtem. Ugyanígy jártam a fődramaturgnál. Aztán beléptem az ajánlólevéllel az igazgatóhoz, aki végignézett rajtam és azt mondta, menjek el a garszonlakására, ott megköthetjük a szerződést.

Az író gyöngéden megsimogatta a pityergő lányt, és kedvesen vigasztalta:

— Te kis csacsi! Hát te azt hitted, hogy a szerepet a gólya hozza?

S. A.

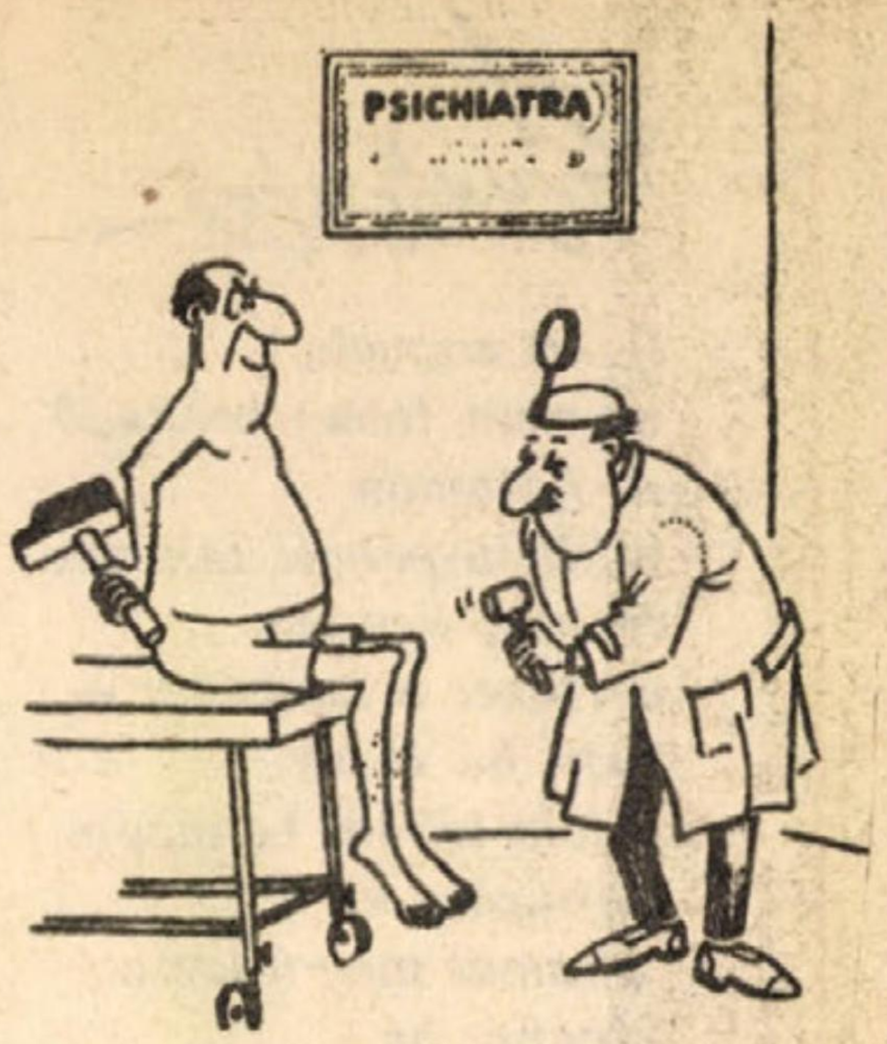
Import HUMOR

ÚTBAIGAZÍTÁS

(A párizsi „Le Rire"-ből)

AZ IDEGORVOSNÁL

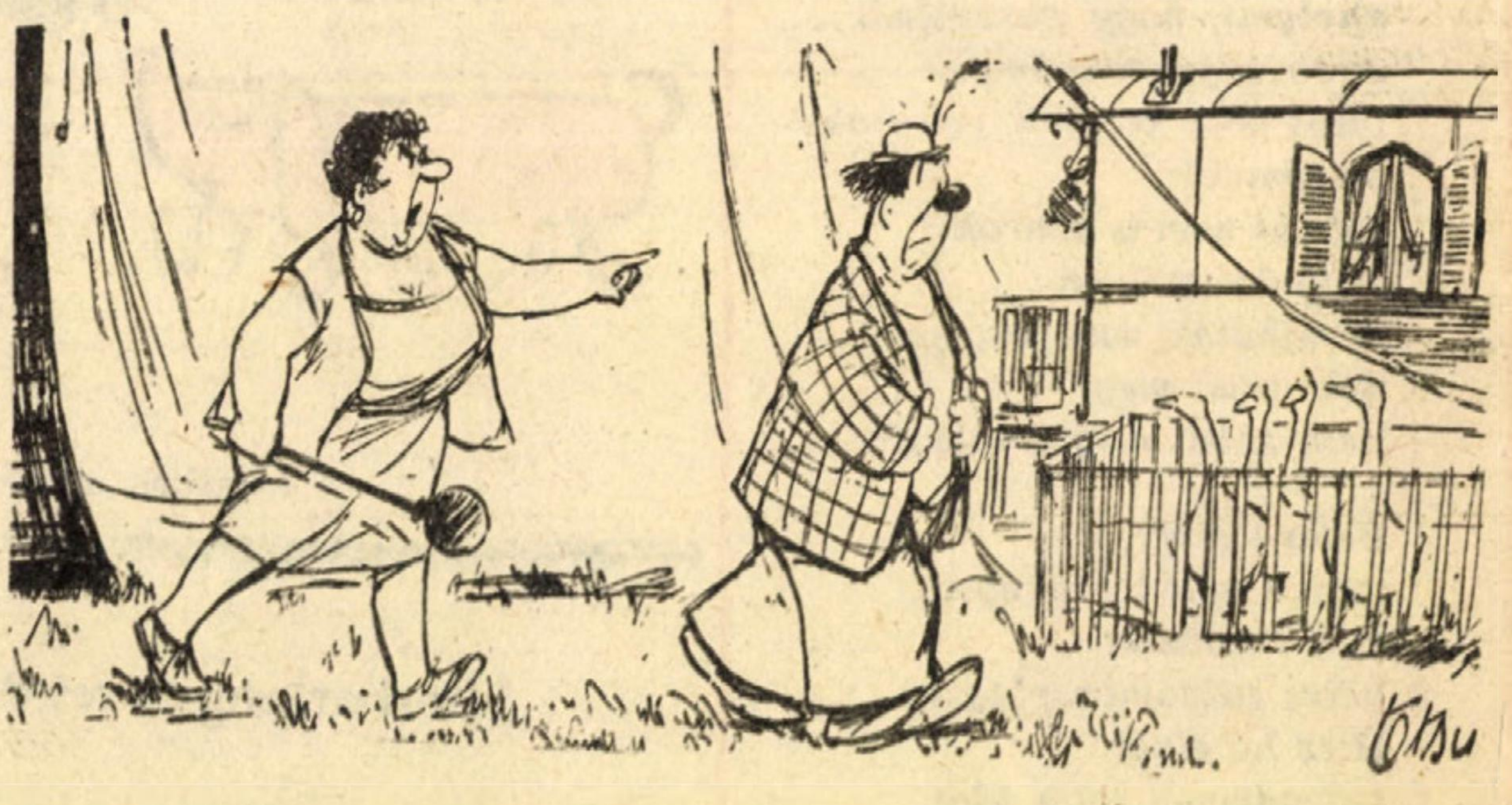

(A római „Vie Nuove"-ból)

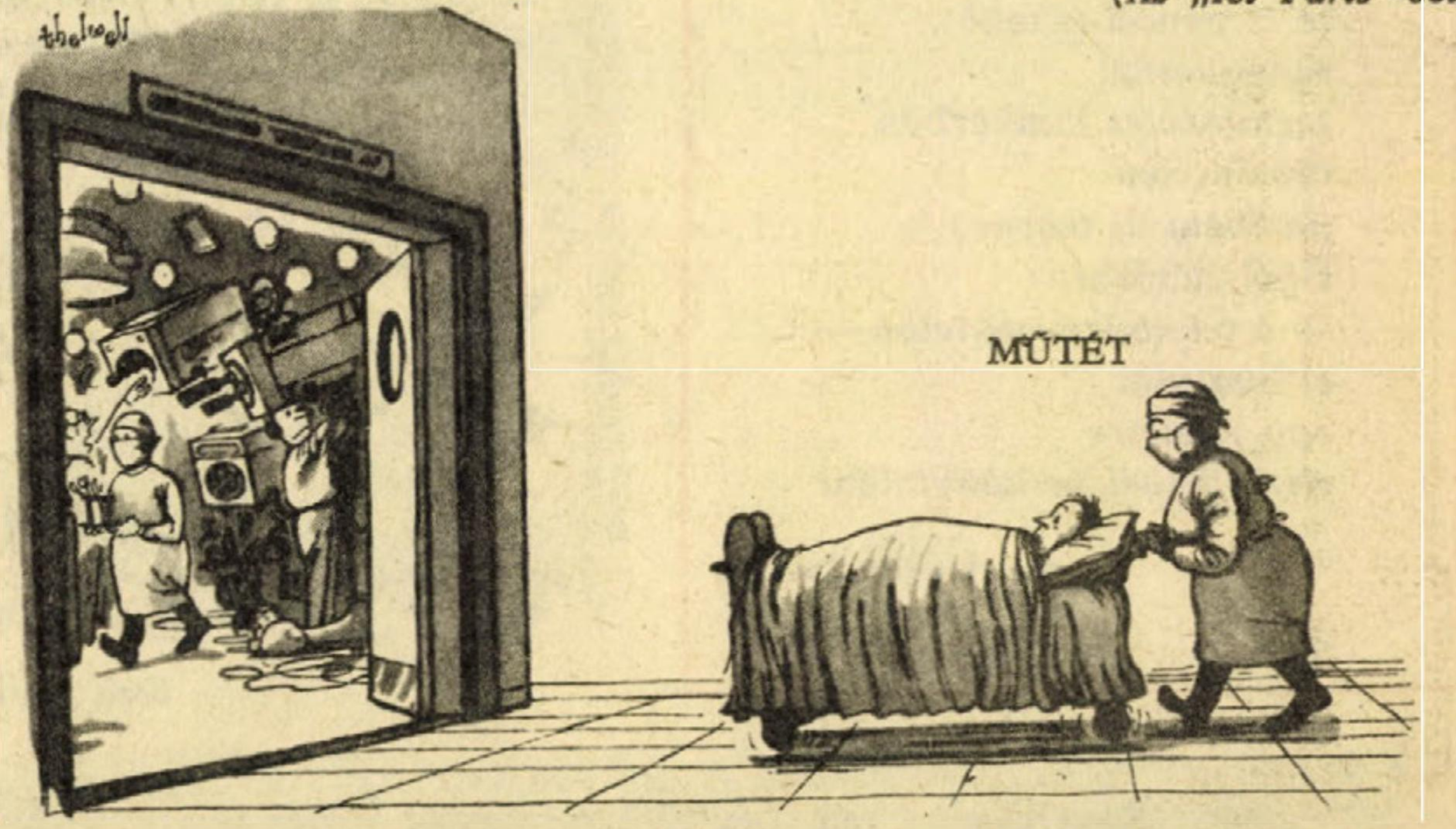
IPARI JÁTÉK
A vándorló szakmunkás
(A moszkvai „Krokodil"-ból)

CSALÁDI VIHAR A VÁNDORCIRKUSZBAN

... elegem volt a hülyeségeidből! ...
(Az „Ici Paris"-ból)

MŰTÉT

– Nem csoda, hogy ideges. Mindenki így van az első televíziós-szereplésénél!
(A londoni „Punch"-ból)

A TEKNŐSBÉKA

Béka vagyok,
de nem tóban brekegő...
A hátamon
pikkely-páncél tekenő,
csontos-kemény
vértezet a hasamon —
bajt, ha érzek,
fejem-lábam behúzom.
Behúzom a
lábamat meg fejemet,
kivéve, ha
vadászom vagy legelek,
a teknőmben
teli hassal henyélek —
tokba bújva
száz évig is elélek.

Teknőm, teknőm,
alul-felül-oldalban:
megdalollak
kardalban és bordalban.
Te vagy, teknőm,
védelmem és oltalmam,
átsegítőm
veszedelmem, borzalman.
Szebb vagy, teknőm,
tigrisprémnél, sastollnál —
megvastagszol,
ahelyett, hogy pusztulnál...
Jobb vagy, teknőm,
mint bősz karmok, agyarok,
őrizőmnek
jobbat nem is akarok.
Teknőm mélyén
elbújhatok, sose lát,
nem talál meg,
nem zabál meg a világ!

Béka-testvér,
míg a nótád brekeged,
elmélkedhetsz
bölcs példámon eleget.
Hisz ha élnél
századévnél több időt,
növeszthetnél
te is páncél-tekenőt,
tűnődhetnél
természetes bunkerben
töméntelen
jövőbeni új terven,
s gólyacsőrben
— ó teknőtlen-védtelen —
elpusztulni
egy nyeletre
nem lennél te kénytelen!

Békés István

Ünnepi vásárlás

Fülöp György rajza

– Megállni, asszonytársak! Elcserélték a férjemet!

Borbarlangot rendeznek be Sátoraljaújhelyen

Szegő Gizi rajza

– Ezek mind önkéntes barlangkutatók...

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 – 63.7389 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504